

MISJONIJUTUSTUSED II kvartal 2005

Põhja-Ameerika Divisjon

Põhja-Ameerika Divisjoni kuuluvad kaks maailma suurt ja mõjuvõimsat riiki – Ameerika Ühendriigid ja Kanada, peale selle veel saareriik Bermuda.

Põhja-Ameerika on Seitsmenda Päeva Adventistide koguduse sünnikoht. Sealsete usklike palvete ja ohvriannetuste abil suundusid misjonärid Aafrikasse, Lõuna-Ameerikasse, Aasiasse, Austraaliasse, Euroopasse ja Skandinaaviasse; kogudused juurdusid ja kasvasid kõikjal, kuhu seemet viidi. Praegu toimub koguduse töö vähemalt 204 riigis üle kogu maailma.

Koguduse liikmete juurdekasv Põhja-Ameerikas on aeglustunud ning praeguseks on viis maailma kolmeteistkümnest divisjonist liikmete arvu poolest suuremad Põhja-Ameerikast. Samal ajal kui kogudus õigustatult pöörab tähelepanu 10/40 aknale, pole miljonid Põhja-Ameerika linnades elavad inimesed adventsõnumit kuulnud. Need inimesed on eriliseks globaalmisjonipõlluks.

Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus kasutab adventismi kodudivisjon meediaevangelismi edendamiseks ja juudi rahvusest inimesteni jõudmiseks.

Adventkogudus on keskendunud evangelismile rohkem kui 160 aastat. Alustades telgikoosolekutest kuni tänapäevaste laiaulatuslike satelliit-evangelismi seeriateni, on paljud kuulnud Jeesuse teise tuleku kuulutust. Siiski on enamikul, kes tulevad, juba mingisugune vaimulik orientatsioon.

Et jõuda inimesteni, kes võiksid tulla kogudusse, sisenes adventkogudus meedia uude ja riskantsesse maailma. H. M. S. Richards alustas raadioevangelismi saatelga "Prohvetikuulutuse hääl" ("*The Voice of Prophecy*"), mis siiani on efektiivselt vahendiks inimesteni jõudmisel. 1950. aastal jõudis uude meediasse – televisiooni – saade "Usk tänaseks päevaks" ("*Faith for Today*"). Ka teised meediaevangelismi ettevõtmised on olnud olulised teatud inimgruppide jõudmisel. "Kirjutatud on" ("*It Is Written*"), "Eluõhk" ("*Breath of Life*") ja teised saated toovad järjest rohkem inimesi Jumala ja adventkoguduse juurde. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus lähedab meedia efektiivsuse suurendamiseks. Kavas on ehitada kaks raadiojaama, sisustada väike telestuudio New Yorgis ja hankida Teksasesse satelliitmeedia keskus, et hõlbustada adventjumalateenistuste ülekandeid.

Juudi rahvusest inimesed on olnud kaua aega paljude adventusklike südames kesksel kohal. Kuid selleks, et jõuda Põhja-Ameerika juutideni, on tehtud üsna vähe. Siiski on viimasel ajal hakanud võrsuma juudi adventkogudused, eriti arvuka juudi kogukonna hulgas Floridas. Kogudus alustas Floridas Miami linnas juudikeskuse ehitamist. Seal õpetatakse koguduseliikmetele, kuidas viia juutideni sõnum, et Messias on juba tulnud. Kuigi keskus ei ole veel päris valmis, on see märkimisväärselt edukas juutide Issanda juurde toomisel. See tegutseb koos Iisraeli misjonipõlluga ja Globaalmisjoni Juudisõprade Keskusega, mille töö edeneb samuti kiiresti. Hoonetekompleksis on palvemaja, kus peetakse jumalateenistusi juudi kultuuri kontekstis. Keskust kasutatakse ka uute meetodite katsetamiseks. Kõik need edukad meetodid avaldatakse misjonitöö tarbeks kogu maailmas.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

2005. aasta kolmandal kvartalil keskendume Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonile. Projektideks on internetievangeliism Jaapanis; kirik-evangeelne keskus Koreas Ulreungi saarel. Globaalmisjoni pioneeride meeskond, kes rajab Taivani evangeliseerimata piirkondadesse viis kogudust.

Ülesanded

Üheski teises maailma regioonis ei ole nii mitmekesisist rahvastikku kui Põhja-Ameerikas. Igal aastal saabub siia miljon uut immigranti.

Põhja-Ameerika on Seitsmenda Päeva Adventkoguduse sünnikoht, kuid nagu Euroopa ja Austraalia, on see muutunud enamalt jaolt sekulaarseks ühiskonnaks. Inimeste keskendumine teadusele, tehnoloogiale ja isiklikule jõukusele on Püha Vaimu hääle peaaegu summutanud. Inimestel on vähe aega ja soovi otsida Jumalat Piibli uurimise ja palve kaudu. Üks suurimatest ülesannetest on jõuda ilmalike inimesteni, kes ei vasta traditsioonilistele vaimulikele üleskutsetele.

Üks grupp, kellest juba liiga kaua on üle vaadatud, on juudi kogukond. Siiski on juutide jumalateenistuste keskused hakanud kerkima kogu maal ning Jumal kasutab neid, et jõuda juutideni, kes otsivad oma Messiat.

Üleskutse

Raadio ja televisioon jäävad inimeste meelte ja mõtete võimsateks mõjutajateks. Inimesed on avatud uutele ideedele, kui nad kuulevad neid raadiost igapäevaste askelduste ajal. Samuti on televisioon tõestanud oma efektiivsust, jõudmaks nende kodudeni, mis on isiklikeks külastusteks suletud.

Sel kvartalil läheb osa kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetest saadav tulu Floridasse juudikeskuse ehituse lõpetamiseks, kahe uue raadiojaama avamiseks, New Yorgi telejaama võimsuse suurendamiseks ja Teksasesse telestuudio muretsemiseks.

Rohkem informatsiooni Põhja-Ameerika linnade kultuuri ja ajaloo kohta otsige kohaliku raamatukogu reisi- ja lasteosakondadest.

“The Seventh-day Adventist Yearbook” (“Seitsmenda päeva adventistide aastaraamat”) (Hagerstown, kirjastus “Review and Herald”, 2005). See raamat sisaldab põhimõtteliselt maailma kõikide Seitsmenda Päeva Adventistide institutsioonide tööliste nimesid ja aadresse. Saadaval kohalike adventraamatute keskuste kaudu.

Annetuste plaan

Koostage annetuste plaan, mis aitab hingamispäevakooli liikmetel igal nädalal oma missiooni meeles pidada.

Uurige välja oma divisjoni plaanitav hingamispäevakooli annetuse summa ning jagage iga kvartali summa kaheteistkümneks võrdseks osaks. Andke kõigile hingamispäevakooli liikmetele teada kavandatav summa, et iga klass võiks ühise eesmärgi nimel töötada.

Kuna kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused lähevad kolme meediaprojekti toetuseks, joonistage raadio saateantenn ja jagage antennist tulevad lained kaheteistkümneks. Iga kord, kui on täis saadud üks kaheteistkümnenendik kvartali plaanist, värvige üks sektsioon ära. Kui kogu eesmärk on saavutatud, asendage antenni ümber olevad mustad “raadiolained” võidu tähistamiseks punaste või kuldsetega.

2. aprill 2005

Adventjumalateenistus juudi traditsioonilises kontekstis avab tööks uksi.

Viimaks ometi kodus!

Alex otsustas, et tema elu kulgeb vales suunas ning et ta vajab Jumalat. Siiani ei olnud ta oma juudiusku praktiseerinud. Ta hakkas käima messiaanlikus sünagoogis ja jõudis lõpuks juhtivale kohale. Alex janunes sügavama Jumala tundmise järele.

Mõned sõbrad julgustasid teda minema Protestantlikku Piibliseminari, kus ta lõpuks sai pastoritöö kraadi. Pärast lõpetamist sai ta suure protestantliku kiriku kaaspastoriks. Ta aitas rajada mitu uut kogudust. Kuigi talle meeldis tema töö, tundis ta puudust oma heebrea juurtest. Kuude jooksul kasvas tema juudi päritolu koorem.

Tema ja ta naine hakkasid käima messiaanlikus sünagoogis. Oli hea laulda heebrea laule, palvetada Toorast ning kasutada oma heebrea keele oskust. Siis otsustasid Alex ja tema naine pöörduda tagasi Floridasse. Nad tulid töölt ära, müüsid maha oma maja ning kolisid Floridasse.

Ühel päeval kutsus üks sõber Alexit ja tema naist linna adventsünaagoogi. Alex ei teadnud seitsmenda päeva adventistidest midagi, kuid võttis kutse vastu. Ta oli liigutatud, kui sai teada, et seal on kristlased, kes armastavad hingamispäeva, järgivad Jumala kümmet käsku ning praktiseerivad samu toitumisjuhiseid, mida juudidki kalliks peavad. Alex ja tema naine ühinesid piibliklassiga ja said lõpuks ristitud.

“Ma olin liigutatud, saades teada, et adventistid järgivad Piibli õpetusi surma ja Teise tulemise kohta, jättes kõrval salajase ootuse õpetuse,” ütles Alex. “Me leidsime inimesed, kes tõesti järgivad Pühakirja. Ma ei läinud Jeesust otsima,” naeratab Alex. “Aga kui mu elu oli purunemas, tuli Jeesus mind otsima. Ma olin sügavalt liigutatud, kui lugesin Uuest Testamendist kohta, kus Jeesus nuttis Jeruusalemma pärast. See annab Messiasist täiesti teistsuguse pildi, kui kõik eelnevad arusaamad, mida olin kunagi kuulnud. Me leidsime Jumala, ja mis kõige parem, me leidsime Jeesuse. Ma tean, et olen kodus, viimaks ometi kodus!”

Näljane Jumala armastuse järele

Dina Rosa kasvas üles juutide kodus. Ta õppis heebrea keelt ja käis hingamispäeviti jumalateenistustel. Ta abiellus ja kolis Floridasse. Hingamispäeval võttis ta oma lapsed kohalikku sünagoogi kaasa. Ükskord pärast jumalateenistust ütles üks sünagoogi juhtidest, et Dina lapsed on vaikselt istumiseks liiga väiksed ning nende hääl segab jumalateenistust. Murelikult hakkas Dina oma lastega hingamispäeviti kodus jumalateenistusi pidama.

Siis näitas üks sõbratar Dinale kutset, milles neid oodati linna adventistide messiaanlikku keskusesse. Dina ei olnud kunagi adventistidest kuulnud ega teadnud, mis on messiaanlik keskus, kuid tema ja ta lapsed läksid ning nad võeti lahkelt vastu.

“Kõik olid nii sõbralikud,” ütles Dina. “Mulle meeldisid heebreakeelsed laulud ja ma tundsin, et inimesed olid minu sealoleku üle siiralt rõõmsad.”

Dinale avaldas sügavat muljet sõnum, mille rabi Toorast esitas. Selge õpetus äratas Dinas soovi rohkem Pühakirja tundma õppida ja peagi ühines ta piibliuurimisklassiga.

“Mulle näidati selgelt, et Jeesus on Jumala poolt töötatud Messias. See on Pühakirjas kirjutatud,” ütles ta. Dina on ristitud Beth-El Shalomi Adventkogudusse.

“Ma olen Jumalale tänulik teadmise eest, et Jeesus on minu Päästja,” ütleb Dina. “Minu usk Jumalasse on aidanud mind läbi rasketest aegadest.”

Meeleheitest röömuni

11. september oli tavaline töine päev, kui Marty Goodman astus välja oma impordi-ekspordi ettevõttest New Yorgis, et minna tööülesannet täitma. Hetk hiljem nägi ta plahvatust ja vaatas pealt Maailma Kaubanduskeskuse kokkuvarisemist. Samal päeval sai Marty teada, et neli tema kaastöötajat said surma ning äri oli kadunud. Kuna tal ei olnud kindlustust, kaotas ta kõik.

Marty naine oli just vähki surnud ning tema enda kaks südameatakki panid teda tuleviku pärast muretsema. Kuna talle polnud enam midagi jäänud, kolis ta Floridasse, et olla oma tütrele lähemal. Pettuse ohvriks langenud, kaotas ta viimasedki säästud. Ta langes sügavasse depressiooni.

Kaks korda üritas Marty enesetappu, kuid ebaõnnestunult. Ta leidis elukoha, kus ta sai olla lühikest aega, kuid lõpuks jäi ta kodutuks ning elas tänavatel ja magas bussijaamas.

“Mida ma peaksin tegema? Kuhu ma võiksin minna?” küsis Marty, kui ta linna tänavatel eksles. Siis nägi ta silti, mis andis talle lootust: Beth Shalomi tempel.

“Kui mu oma rahvas mind ei aita,” mõtles ta, “siis ei ole minu jaoks enam mingit lootust.” Ta läks noole suunas, mis juhtis teda templisse.

Keegi avas templi ukse ja tervitas teda lahkelt. Peagi jõudis kohale rabi ja kutsus ta sisse. Marty rääkis talle oma loo ning rabi korraldas Martyle koha, kus elada. Ka teised templiliikmed tulid talle appi ning peagi pakkus üks liikmetest talle elamiseks haagiselamut.

Marty hakkas igal hingamispäeval templis jumalateenistustel käima. Ta sai teada, et see tempel on tegelikult adventsünagoog. Marty saab oma eluga tasapisi järje peale tagasi tänu armastavatele inimestele, kes näitasid talle, et ka tema võib Jumalaga suhelda. Marty uurib rabiga Piiblit ning on Jeesuse võtnud vastu oma Messiaks ja Päästjaks.

“Täiesti uus maailma avanes minu ees, kui ma leidsin uued sõbrad sünagoogist. Esimest korda elus on mul suhe oma Messiaga. Jumal juhib minu elu uues, õnnelikus suunas.”

Nüüd on õige aeg

Et jõuda juutideni kultuuriliselt sobival viisil, on Põhja-Ameerikas rajatud vähemalt 13 juutide adventkogudust. Traditsioonilised juudi jumalateenistused on täidetud sümbolika ja iluga. Koguduste hooneid ei nimetata kirikuteks, vaid palvemajadeks. Igas koguduses on Taaveti Täht, küünlajalg (*menorah*) ja palvesall nähtavateks ja olulisteks juutluse meenutajateks. Rabi avab hoolikalt laeka ning võtab välja 400-aastast Toorat sisaldava nahkrulli. Ta paneb selle lauale ja loeb sealt igal jumalateenistusel. Siis käib rabi Toora rulliga läbi terve koguduse, lastes igal inimesel katsuda püha rulli ja tänada Jumalat Tema Püha Sõna eest.

Kantor loeb või laulab pühakirjast teatud osa ja see, kes on valitud palvetama, paneb endale traditsioonilise palvesalli pea ümber, näidates oma kuulekust Jumalale.

Rabi peab jutluse, mis põhineb Tooral ja prohvetite kirjadel. Ta viitab juudi päritoluga kirjadele Uuest Testamendis, rõhutades, et Uue Testamendi raamatud on kirjutatud juutide poolt.

Üleskutse

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada järjekordse olulise sammu juutideni jõudmisel. Floridasse - Põhja-Ameerika suurima juudi kogukonna keskmesse ehitatakse Shalomi Õppekeskust. Keskuses õpetatakse usklitele parimaid meetodeid, kuidas tunnistada juutidele Jeesuse Kristuse evangeeliumist. Hoonetekompleksis on kirik, kus peetakse jumalateenistusi juudi kultuuri kontekstis. Seal alustatud programme on võimalik kasutada kogu maailmas.

Mõttele järele, kuidas saaksid sina aidata viia nende Jumala poolt valitud inimesteni teadmist Messiasist, kes on tulnud ja kes tuleb varsti jälle.

See lugu on kokku pandud erinevatest allikatest.

9. aprill 2005

Noor rastafaridest abielupaar nägi telesaadet, mis muutis nende elu ja pööras nende veendumused pea peale.

Jumala tõe leidmine

Genaye Channel

Adrian ja Heidi Cobb olid rastafarid. Nad olid uhked oma mustanahalisuse üle; nad uskusid, et viimane Etioopia valitseja Haile Selassie oli üliinimlik olend ning et mustanahalisel peaksid murdma vabaks rõhumisest – nii teiste inimeste poolsest rõhumisest kui ka oma meelte rõhutusest. Rastafaridena uskusid nad, et osad lõigud Piiblist on pühad, kuid osad on “Baabüloni” või valgete võimustruktuuride poolt muudetud ning ei ole enam Jumala sõnad.

Kuigi see ei ole kristlik religioon, on mõned nende tõekspidamistest kristlaste omadega sarnased. Nad usuvad, et usk peab elust näha olema. Pühendunud rastafarid on taimetoitlased, kes söövad ainult naturaalselt orgaanilist toitu, ilma soola, säilitus- ja maitseaineteta. Rastafarid joovad vett ja taimeteed; nad hoiduvad alkoholist, kohvist ja mitteraturaalsetest karastusjookidest.

Rastafari päritolu

Rastafari liikumine sai alguse 1930-ndatel ning on kõige tugevamini juurdunud Jamaikal – kaunil Kariibi mere saarel. Rastafaridel ei ole kesket koguduste struktuuri ega koguduse juhte. Nad usuvad, et kõik on võrdsed. Rastafarid ei usu ei taevast ega põrgust. Nad usuvad, et Aafrika on maapealne taevas ning Jumalat nimetavad nad “*Jahiks*”. Haile Selassie, kes suri 1975. aastal ja keda austatakse kui mustanahaliste juhti, oli tegelikult kristlane, mitte rastafari. Ei ole teada, mida ta rastafaridest arvas.

Adrian ja Heidi kandsid köiesoengut (rastapatse) ja suitsetasid marihuaanat – need kaks on rastafarismile iseloomulikud tunnused. Need mõlemad tegevused toetuvad rastafaride Piibli tõlgendusel. “Nad ei tohi endil pealage paljaks ajada ega habemeotsa ära lõigata ja nad ei tohi oma ihusse lõigata mitte mingisugust märki!” on kirjas 3.Moos.21:5. Rastapatsid sümboliseerivad rasta päritolu ja juuri.

Vagad rastafarid suitsetavad marihuaanat mediteerimiseks või meditsiinilistel eesmärkidel. Rastafarid usuvad, et mitmed Piibli tekstid toetavad marihuaana kasutamist, näiteks “Ta laseb tärgata rohul loomade jaoks ja ravimtaimedel inimeste jaoks” (Ps.104:14, American Standard Version).

Elustiil

Adrian Cobb kasvas üles nimekristlaste kodus Ameerika Ühendriikide põhjaosas. Kuigi tema vanemad nimetasid end kristlasteks, rääkisid nad Adrianile väga harva oma tõekspidamistest ega viinud teda kunagi kirikusse. Adrianil on meeles, et isa ostis talle lastepiibli ja luges talle tihti sealt ette.

Kui Adrian sai vanemaks, hakkasid talle meeldima sõbra pere ebatavalised tõekspidamised ja kirglik elustiil. Ta sai teada, et nad on rastafarid ning Adrian esitas selle religiooni kohta palju küsimusi. Ta hakkas käima rastafaride koosistumistel. Ta sai teada, et rastafari usk ei ole nii struktureeritud kui enamik religioone, see on rohkem isiklik. Rastafarid käivad koos ja räägivad oma usust, kuid need ei ole sellised jumalateenistused, mida mõistetakse kristlike jumalateenistuste all. Kõigil kooskäimistel tantsivad usklikud hilise ööni. Adrian sai tuttavaks selle piirkonna teiste rastafaridega ning hakkas osalema nende rituaalidel ja kommete täitmisel. Ta lasi oma juustel pikaks kasvada ning siis keerutas need rastapatsidena tuntud soenguks.

Adriani vanematele ei meeldinud poja uus elustiil.

“Ma arvan, et mu vanemad kartsid mu tõekspidamisi ning ei tahtnud nendega mingit tegemist teha,” ütles Adrian. “Meil oli sellepärast mitmeid tülisid.”

Mõned aastad hiljem kohtas Adrian Heidit ning tutvustas talle rastafarismi. Heidi loobus kiiresti oma vanast elust ning võttis vastu rastafarismi ühe kristluse vormina. Aja jooksul Adrian ja Heidi abiellusid. Nad olid väga seotud oma religiooni ja rastafaridest sõpradega.

Uus valgus

Kui Adrian ja Heidi ühel õhtul telekanalite vahel klõpsisid, sattusid nad kanalile 3ABN. Nad lõpetasid kanalite vahetamise ja asusid saadet vaatama. Teleripult libises Adriani peost välja, kui ta kummardus ettepoole, sooviga mõista kõike, mida kõneleja ütleb.

“Ma ei ole kunagi midagi sellist näinud,” ütles Heidi. Ka tema oli lummatud. Kuigi esitatavad tõekspidamised oli harjumuspärastest nii erinevad, olid need siiski loogilised.

“Me soovisime saada selgitust Jumala Sõna kohta. Me uskusime Teist tulemist, kuid me seostasime selle igapäevase eluga, mitte tulevikuga.”

Adrian ja Heidi tahtsid adventistidest rohkem teada saada. Nad leidsid adventkiriku ja otsustasid sinna minna. Kui nad esimest korda selle uksest sisse astusid, olid nad ebakindlad.

“Me tundsim end oodatult ja samaaegselt ka võõrana,” ütles Adrian. “Meie taust oli nende inimeste omast nii erinev. Me ei teadnud, mis saab edasi.” Aga kui Adrianile ja Heidile öeldi, et algab prohvetikuulutuste seminar, otsustasid nad sellest osa võtta.

Abielupaar oli seminaril kuuldust hämmastunud. Nad leidsid vastused küsimustele, mille üle nad olid varem pead murdnud.

“Seminar näitas meile Piiblit täiesti uuest küljest,” ütles Adrian. “Me teadsime, et Piibel on tõde ja see sisaldab palju prohvetikuulutusi. Kuid üksikasjade õppimine tugevdas meie usku.”

Adrian ja Heidi võtsid vastu õpitud sõnumi. Nad olid huvitatud, et rohkem teada saada taevast, surnute seisukorrast ja hingamispäevast. Seminari lõpus võtsid nad vastu Jeesuse oma isiklikuks Päästjaks.

“Meie südamed hakkasid uskuma, sest usk tuleb Jumala Sõna kuulmisest,” ütles Adrian.

Uus ülesanne

Adrian ja Heidi ei võta enam osa rastafaride rituaalidest. Nende sõbrad teadsid, et nad olid kaua Jumalat otsinud ning austasid nende uusi tõekspidamisi. Adriani vanemad olid õnnelikud, et temast oli saanud kristlane.

“Nad toetasid mind ja olid rõõmsad, et ma muutusin,” ütles Adrian. “Nad austavad minu seotust adventkirikuga ja kuigi nende tõekspidamised on teistsugused, on nad rahul, et ma kasvan vaimulikult. Nad näevad positiivset mõju minu elus.”

Adrian on koguduse diakon. Koos Heidiga hoolitsevad nad koguduse maavalduse ja lillepeenarde eest. Nad soovivad hakata kasvatama ka köögivilju.

„Me tunneme, et taimede eest hoolitsemine ja oma toiduse kasvatamine on oluline Jumala tunnistamisel meie Loojaks ja meie eest hoolitsejaks,” ütles Adrian.

Kuid Adrian ja Heidi usuvad, et nende peamiseks ülesandeks on tunnistada Jumalast oma igapäevaste sõnade ja tegudega. Nad teavad, et peavad esitama Jumalat kõigile, nii rikastele kui vaestele, kõigist ühiskonnaklassidest ja igasuguse taustaga inimestele. Kristlik elu tähendab kaugelt enam, kui iga-aastast misjonireisi või ustavat kirikus käimist.

“Nädalalõpu-kristlus ei anna lihtsalt seda mõõtu välja,” ütles Adrian. “Igapäevane alandlik kuuletumine ja tugev usk võimaldab meil teha Tema tahtmist.” Kristlaseks olemine tähendab püüda igal päeval olla Jeesuse sarnane.

Adrian ja Heidi paluvad teie eestpalveid oma pere ja rastafaridest sõprade pärast. Nad soovivad olla üheks liidetud Kristuses ja Jumala Sõna armastuses.

Adrian ja Heidi Cobb on Madisoni Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse liikmed Wisconsinis.

Genaye Channel õpib teisel kursusel raadioajakirjandust ning on õigusteaduse ettevalmistuskursusel Columbia Uniooni Kolledžis, mis asub Takoma Park'is, Marylandis.

16. aprill 2005

Tema tõetsing tõusis ikka ja jälle pinnale nagu unustamatu laulu kummitama jääv refrään.

Reeturist otsija

Dayton Cutright ja Brian Jones

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Iga päev tuli minu taksoesse inimesi, kes palusid end viia erinevatesse kohtadesse: hotelli, ostukeskusesse, ärihoonesse. Elasin ühes Lääne-Virgina linnas. Oma töö tõttu kohtusin ma inimestega kõikjalt maailmast ja paljudelt erinevatelt elualadelt. Kuid isik, kes minus kõige enam huvi äratas, ei olnud keegi minu reisijatest - ta oli hoopis taksojuht, kes töötas samas ettevõttes kus minagi.

Mõnikord, kui tööd oli vähe, istusime meie, taksojuhid, kõnesid oodates lihtsalt niisama. Suitsetasime siis ja sõime hamburgereid. Kuid see üks taksojuht ei ühinenud meiega. Tema juures oli veel midagi imelikku: kunagi ei sõitnud ta taksoga laupäeval.

Mind oli kasvatatud kristlaseks, kes käis igal pühapäeval kirikus ja võttis ustavalt osa piibliuurimistest. Aga kui ma oli piisavalt vana, eemaldusin kirikust ja püüdsin kõigist piirangutest vabaneda. Otsustasin unustada Jumala ning see õnnestus mul päris hästi. Kuid too üks taksojuht tõi kõik jälle tagasi. Ta oli sootuks erinev kõigist kristlastest, keda ma kunagi olin tundnud ning ma ei suutnud keelduda kuulamast, kui ta rääkis oma usust.

Too mees uskus päästmisse ainuüksi Kristuse kaudu, pidades samal ajal hoolega seitsmendat päeva ega söönud teatud toite. Kui temalt ta tõekspidamiste kohta küsiti, vastas ta Piiblist tekste lugedes. Ta ei hoolinud kellegi heakskiidust; ta lihtsalt elas oma usu järgi ilma vabandavate seletuste ja fanfaarihelideta. Ta ei püüdnud meid kunagi oma usku pöörata, kuid tema Kristuse-sarnane eeskujulik elu kõlas minu südametunnistuse kõrvadele valjemalt kui ükski trompet.

Kogemus uue kirikuga

Võttis hulga aastaid, enne kui ma jälle hakkasin kirikus käima. Nüüd olen kindel, et see oli Jumala arm, mis süütas taas mu usu ja igatsuse Tema järele. Peagi leidsin ümbruskonnast protestantliku kiriku heasüdamliku kogudusega. Mind vaimustas seal õpitu ning ma kasutasin palju aega Piibli uurimiseks ja palvetamiseks. Tühjus, mis oli tekkinud aastatepikkusest Kristusest eemalolekust, hakkas tasapisi kaduma. Väikese kiriku pastor toetas mind ja soovitas mul end kirja panna lihttöolistest jutlustajate ja juhtivtöötajate kursusele. Ta andis mulle järjest rohkem jutlustamise, õpetamise ja koguduse töö ülesandeid ning peagi olin ma tema abi, kellel olid kindlad ülesanded pastori aitamiseks, kaasa arvatud matusetalituste läbiviimine.

See oli minu jaoks vaimuliku kasvamise aeg, katsumuste ja väljakutsega, mis sundisid mind põlvili palvesse ja Piibli juurde otsima nõuandeid, lohutust ja usaldatavaid vastuseid elu tõsisemate küsimuste kohta. Kui ma matustel rääkisin, imestasin, mille alusel väitis minu kirik, et inimesed surres lähevad otse taevasse. Ma teadsin: Piibel ütleb selgesti, et surnud puhkavad hauas kuni Jeese tulekuni. Kuigi ma ei olnud kõigis meie õpetustes kindel, olin ma vastuste leidmiseni siiski valmis usaldama oma koguduse vaateid. Olin kindel, et leian tõe mitte koguduse juhtidelt, vaid Jumala Sõna lehekülgedelt.

Prooviaeg

Mõned järgnevad aastad minu elus olid kiired ja täis väljakutseid. Mul oli täiskohaga töö ja peale selle teenisin ma osalise töö-ajaga pastorina nelja kogudust, kuni nad põhikohaga pastori leiavad. Ma tundsin, et olen viimase võimaluseni pingul. Siis tabas meid õnnetus. Minu naine jäi raskesti haigeks. Püüdsin täita kõiki kohustusi, kuid nii ei jäänud mul piisavalt aega oma haige naise jaoks. Olin väsinud ja pettunud. Tahtsin olla rohkem aega koos oma naisega, kes jäi iga päevaga nõrgemaks. Peagi loobusin ma pastorikohustustest ja

hoolitsesin oma naise eest, kuni ta kahe aasta pärast suri. Pärast matuseid mõtlesin: on ta nüüd taevas või magab mulla all?

Sukeldusin jälle kirikutöösse. Mulle pakuti teise koguduse pastori kohta ja ma võtsin selle vastu. Samal ajal hakkasin ma kasutama rohkem aega tõsiseks isiklikuks piibliuurimiseks. Otsustasin kindlalt leida vastused küsimustele, mis juba nii palju aastaid olid minu meeltes püsinud.

Raamat kellatornis

Ühel päeval läksin ma kiriku kellatorni ja leidsin sealt kaardutõmbunud, veepilekilise raamatu pealkirjaga "Seitsmenda päeva adventistid usuvad..." See tekitas minus huvi ja ma hakkasin lugema. Adventistidest teadsin ainult nii palju, et üldiselt peetakse neid käsumeelseteks ja protestantismi põhivoolust kaugel olevateks, ühe sõnaga sektiks. Kuid see teadmine ei takistanud mind raamatut lugemast. Mõtlesin, et kui neil pole õigus, siis nende endi kirjutised mõistavad neid hukka ning Piibel lükkab nende eksitused kergesti ümber.

Aga kui ma raamatut lugesin, olin üllatunud, et kõik kõnealused õpetused olid Pühakirja alusel ning adventistide tõekspidamised olid Piibliga täiesti kooskõlas.

"Sekti jaoks on need inimesed kindlasti liiga targad," mõtlesin nüüd ja arvasin, et leian kõrvalekalded raamatu viimastelt lehekülgedelt. Seepärast otsustasin läbi lugeda kogu raamatu ja neid õpetusi uurida. Juba lugemise algusest peale sai mulle selgeks, et adventistid peavad Piiblit autoriteediks.

Sel ajal, kui ma ikka veel kellatornist leitud raamatut lugesin, leidsin ka adventistide veebilehe www.bibleinfo.com. Seal oli mitusada ettevalmistatud piibliuurimist, mis andsid Piiblit põhinevad vastused minu küsimustele, kaasa arvatud surnute seisukord, hingamispäev, käsu ja armu vahekord, usk ja teod ning Kristuse Teine tulemine. Tahtmatult hakkasin mõtlema: "See on kogudus, mis õpetab tervet Jumala Sõna ilma mingite väljajätmisteta." Ma imetlesin nii nende moraalsel julgust kui õpetuslikku kooskõla. Siis tuli mulle meelde minu taksojuhust sõber.

"Ta peab olema adventist," mõtlesin ma. Nüüd hakkasin ma tema tõekspidamistest aru saama ning neid uskumusi ka enda omadeks pidama.

Umbes sel ajal kuulsin Ilmutuse raamatu seminarist, mida hakati läheduses asuvas linnas pidama. Seda korraldasid adventistid. Ma läksin ja kuulasin ning leidsin, et seminaril õpetatu oli igati kooskõlas sellega, mida olin oma intensiivsete piibliuurimiste käigus välja selgitanud. Ma mõistsin, et Jumal oli mind juhtinud oma tõelise koguduse juurde, kes pidas Jumala käske ja kellel oli Jeesuse usk.

Nüüd teadsin, mida ma pean tegema; ma palusin pastorit, et ta ristiks mind seitsmenda päeva adventkogudusse. Mõistsin, et selle koguduse leidmine oli aastatepikkuse otsimise kulminatsiooniks. Olen tänulik adventistidele, kes on minu vastu üles näidanud hoolitsust ja vennalikku osadust, kuid minu otsus selle liikumisega ühineda põhineb täielikult selle koguduse ustavusel Piibli õpetuste suhtes. Ma tänan Jumalat, et võin olla osa sellest kogudusest, kes seisab vastu survele muuta ebapopulaarseid Piibli tõdesid ning kuulutab täielikke Jumala õpetusi ja elab nende järele.

Dayton Cutright töötab Westoni haiglas Lääne-Virginias
ning teenib lihtliikmest pastori ja õpetajana.
Brian Jones on pastor Lääne-Virginias.

23. aprill 2005

Kümnisetšekk ja vihane kiri avasid ühe vang'i jaoks täiesti uue maailma.

Kolme naise palve

Lynn Rose

Doris oli alati tahtnud endale last – tütart. Ta oli aastaid selle pärast palvetanud. Ent kui aastad möödusid, mõistis ta, et tema unistus ei lähe täide. Nüüd elab Doris, kuuekümnendates eluaastates lesk, üksinda Ameerika Ühendriikide lääneosas. Tema päevi täidab viljapuuai ja marjapõõsaste eest hoolitsemine. Tihtipeale vajub ta päeva lõppedes surmani väsinult voodisse.

Riigi teises otsas, Ohios, istub Ruthie Papay üksinda oma vangikongis. Tema ema suri samal aastal kui Dorise abikaasa. Ruthie palvetas, et keegi tuleks tema ellu ja täidaks tühiku, mille oli jätnud tema ema surm.

Ruthie õppis vanglas tundma Päästjat ning rääkis oma usust ka emale. Ruthie suurim rõõm oli see, kui ema andis südame Jumalale. Enne surma ütles Ruthie ema: "Ma ei olnud Ruthiele eriti hea ema. Ma palvetan, et Jumal saadaks Ruthie ellu kellegi, kes armastaks teda täielikult." Ema surm jättis Ruthie ellu suure tühimiku.

Ruthiel oli raske lapseõlv. Hoolimata sellest soovis Ruthie saada medõeks. Kui ta oli 19-aastane, kohtas ta meest, kes palus teda naiseks. Ruthie mõtles, et lõpuks ometi saab ta endale päris oma kodu ja perekonna.

Kuid mees kasutas teda ära ning Ruthie oli pettunud ja segaduses. Siis ühel päeval tappis Ruthie vihahoos ühe inimese. Ta vahistati ja mõisteti eluks ajaks vanglasse.

Elu vanglas

Vanglas pühendas Ruthie oma elu Jumalale ning 1993-ndal aastal saatis ta Peakonverentsile tšeki, teatades, et raha oli kümnis vanglas tehtud töö eest saadud tasust. Kuid tšekiga kaasasolev kiri oli täis viha ja kibedust nende vastu, kes talle liiga olid teinud. Palju tema vihast oli suunatud emale, keda ta armastas, kuid keda ta ka süüdistas selles, mis tema elus oli juhtunud.

Lynn Rose sai Ruthie tšeki ja kirja. Tema ülesandeks oli annetusi vastu võtta, kuid ta ei saanud Ruthie kirja unustada. Ta mõistis, et kui Ruthie ei andesta neile, kes talle paha olid teinud, ei saa ta kunagi kogeda Kristuse päästest tulenevat rõõmu.

Lynn kirjutas Ruthiele ja julgustas teda vaatama Jeesusele, mitte inimestele ja nende nõrkustele. Ruthie vastas Lynni kirjale, kuid see oli endiselt täis viha ja andestamatust. Lynn jätkas Ruthie eest palvetamist ja saatis talle kristlikku kirjandust, et aidata tal leida tee tagasi Jeesuse juurde.

Mitu kuud ei kuulnud Lynn Ruthiest midagi, kuid ta ei lõpetanud palvetamist. Viimaks tuli kiri. Kui Lynn seda luges, suutis ta vaevu uskuda, et see oli samalt inimeselt. Viha ja kibeduse asemel oli kiri täis tänu Jumalale selle eest, mida Ta teinud oli!

Ruthie elas ikka samas kõledas vangikongis ja samade vihaste, vaenulike inimeste keskel. Kuid ta oli leidnud armastuse ja andestuse oma sõbras Jeesuses.

"Ma ei oleks kunagi arvanud, et selline väike asi nagu kümnisetšekk ja kiri, võiksid muuta minu elu," ütles Ruthie.

Misjonitöö vanglas

„Ma soovin, et võiksin vanglast välja saada,“ ütles ta ühes oma kirjas. „Siis saaksin ma olla misjonär!“

Olles rõõmus muutuse üle Ruthie elus, kirjutas Lynn talle vastuse.

„Kas sa mõistad, et sa oled palju suuremal misjonipõllul kui enamik misjonäre?“ Lynn osutas, et Jumal paneb oma lapsed sellele misjonipõllule, kus Ta neid töötamas tahab näha. Ja kuna Ta ei ole Ruthiele midagi muud näidanud, on tema misjonipõld vanglas.

Ruthie kirju tuli edaspidigi. Need särasid lootusest ja rõõmust Jeesuses. Kaasvangid ja vangla personal märkasid muutust tema elus. Mõned vangid tulid oma probleemidega tema juurde nõu saama ja mõned hakkasid temaga koos Piiblit uurima. Kuid kõige õnnelikum päev Ruthie elus oli siis, kui tema ema võttis Jeesuse vastu oma Päästjaks.

Lynn saatis Ruthiele veel usku kinnitavaid raamatuid lugemiseks ja kaasvangidele jagamiseks. Vangla kord oli selline, et raamatukogusse oli raske vaimulikke raamatuid panna, aga kui Ruthie enda raamaturiiul liiga täis sai, annetas ta osad enda raamatutest raamatukogule, et ka teised saaksid lugeda. Sel moel jõudsid vangla raamatukokku raamatud, mis muidu olid keelatud.

Kuna Ruthie ei tohi vanglas piibliuurimisgruppi moodustada, julgustab ta kõiki, kes on Jumalast huvitatud, osa võtma kirjalikust piiblikursusest. Praeguseks on end kirjalikule piiblikursusele kirja pannud rohkem kui 20 naist.

Ruthie ei palu enam Jumalat, et ta vanglast välja saaks; ta mõistab, et praegu on tema misjonipõld vangla Ohios. Kui Jumal näeb õige aja olevat, kutsub Ta teda teisele misjonipõllule väljaspool vangamüüre.

Üllatuslik kiri

Ruthie lugu ilmus ühes Piibliuurimise juhiste raamatus. Liigutatuna Ruthie usust ja tema ema surmast, kirjutas Doris Ruthiele. Ruthie vastas kohe ning kaks naist avastasid, et nad on paljuski sarnased. Algusest peale leidsid nad sõprusest lohutust lähedase inimese kaotamisel.

Doris kirjutas Ruthiele rohkem kui aasta. Siis otsustas ta sõita Ohiosse talle küll. Ruthie oli Dorist nähes üli rõõmus ning nende sõprus muutus veel tugevamaks. Külaskäigu ajal küsis Ruthie, kas ta tohiks kutsuda Dorist emaks. Doris hoidis pisaraid tagasi; ta mõistis, et Ruthie oligi tütar, keda ta alati endale oli soovinud. Nüüd nimetab Doris Ruthiet „minu tüdruk“.

Ruthie jätkab tööd oma misjonipõllul vanglas. Ta kirjutab teistele vangidele ja julgustab neid püsima Jeesuse lähedal, et nende elul oleks eesmärk ja tasakaal. Nagu apostel Pauluski on ta õppinud olema rahul seal, kuhu Jumal on ta pannud. Enne taevasse jõudmist ei saa ta teada nende inimeste arvu, kelle elud on tema misjonitöö tõttu vanglas muutunud.

Ruthiel on hea meel, et teda toetavad kohaliku koguduse pastor Bill Strong ja tema naine Dixie. See pühendunud abielupaar külastab Ruthiet regulaarselt ning varustab teda Piiblite ja piibliuurimismaterjalidega, mida ta saab kasutada. Lisaks saadavad nad talle võimalusel väikesi pakikesi, näitamaks oma hoolitsust. Pastor Bill, kellele meeldib vanglatöö, ütleb, et tema töö on palju kergem tänu Ruthie tugevale kristlikule mõjule vanglas.

Ellen White ütles: „Lahke, viisakas kristlane on kristluse poolt kõige kaalukam argument“ („*Gospel Workers*“ – „Evangeeliumitöölised“, lk. 122). Vanglas on lahke ja viisakas kristlik käitumine haruldane. Seepärast paistab silma igaüks, kes vanglas Jeesuse õpetuste järgi elab.

Uus elu

Ruthie sai teada, et ta vabastatakse vanglast peagi. Ta kavatseb minna elama Dorise juurde ja aidata teda põllutöodes. Ta on tema tütar ja parim sõbratar. Mõlemad naised tunnevad, et on teineteist leides saanud suure õnnistuse osaliseks. Nad soovivad mõlemad aidata teistel teada saada, missugune rõõm on olla adventkristlane. See tähendab näidata, et Jumal vastab palvetele omal moel ja omal ajal.

Kolm naist palvetasid ja nende kõigi palved said vastuse. Ruthie leidis uue ema; Doris leidis tütre, keda ta enam ei lootnud saada; ja Ruthie ema palve, et Ruthiel oleks kunagi kristlik perekond, sai vastuse.

*Lynn Rose on pensionil Peakonverentsi töötaja,
kes elab Silver Springis Marylandis.*

30. aprill 2005

Ta ei olnud kunagi lapsi õpetanud ning ta ei teadnud, kuidas nende huvi äratada. Siis mõjutas Jumal teda kasutama neid oskusi, mis tal olid.

Uus vägi hingamispäevakoolis

Heather May ja Ed Wagner

Ed oli kirikust koju sõites vaikne. „Kas midagi on juhtunud?“ küsis tema naine.

„Oh ei,“ vastas ta. „Kõik on korras. Ma mõtlesin lihtsalt hingamispäevakoolile.“ Ed vaatas tahavaatepeeglist oma kahte poega.

„Kas teile meeldis tänane hingamispäevakooli tund?“ Eric ja Cris vaatasid teineteisele otsa.

„Noh...“ vastas Eric.

„Noh...“ vastas Cris. Ed tõstis kulme.

„See oli lihtsalt tavaline,“ ütles Cris.

Ed raputas pead. Ta oli käinud hingamispäevakooli tundi vaatamas ning näinud lapsi nihelemas ja sosistamas.

„Isa, kas sina õpetad meid järgmisel nädalal hingamispäevakoolis?“ küsis Eric.

„Jah,“ vastas Ed. „Ma püüan välja mõelda midagi uut ja teistsugust.“

Sel õhtul hakkas Ed mõtlema, kuidas ta saaks kasutada oma võimeid, et teha hingamispäevakool põnevamaks.

„Mis oleks, kui paneks õige hingamispäevakooli õppetükid PowerPointi, nii et lapsed võiksid samaaegselt kuulda ja näha?“ mõtles ta. „Siis oleks lastel õppetüki arutamise ajal võimalik vaadata pilte ja tabeleid.“

Ed töötas sel nädalal mitmel õhtul hingamispäevakooli programmi ette valmistades. Ta sai laste hingamispäevakooli õppetükid Peakonverentsi veebilehelt ja lisas juurde oma materjale. Hingamispäeva hommikuks oli ta valmis.

Kirikusse jõudnud, pani Ed üles ekraani ja ühendas oma arvuti projektoriga. Lapsed vaatasid imestades, mida nende uus õpetaja hingamispäevakoolis teha kavatses.

Kui Ed lülitas arvuti ja projektori sisse, nägid lapsed ekraanil pilte oma hingamispäevakoolist. Teistel slaididel oli palvetavate inimeste fotosid ning muid kujutisi, mis aitasid noortel visuaalselt hingamispäevakoolile keskenduda. Õpilased vaatasid ja kuulasid, kui Ed selgitas ekraanil erinevaid pilte ja tekste. Laste tähelepanu hoidmiseks oli esitlus pidevas liikumises. Peagi oli hingamispäevakool läbi.

Koduteel ütles Eric: „See oli suurepärane, isa. See oli palju huvitavam!“

„Kas sa teed järgmisel nädalal sama moodi?“ küsis Cris.

„Saame näha,“ ütles Ed ja naeratas.

Kui lapsed järgmisel hingamispäeval Edi sülearvutit ja projektorit üles seadmas nägid, naeratasid nad. Lapsed hakkasid hingamispäevakooli juba varakult kohale tulema.

Lapsed aitavad hädast välja

Ed Wagner jätkas laste hingamispäevakooliks PowerPointi esitluste tegemist. Ühel päeval saatis ta meiliga ühe oma esitlustest Peakonverentsi laste hingamispäevakooli õppetükkide toimetajale ja küsis tema arvamust. Toimetajale meeldis see väga ning ta soovitas selle koguduse veebilehele üles riputada, et ka teised juhid kogu maailmas võiksid neid kasutada. Ed oli rõõmus.

Esitlustesse kaasati misjonitöö ja teised hingamispäevakooli aspektid. Kuid iga nädal ühe esitluse valmis tegemine hakkas Edile üksinda üle jõu käima. Läheduses asuva kogudusekooli üheksanda ja kümnenda klassi õpilased olid nõus eriprojektina esitlusi tegema. Nad õppisid kiiresti, kuidas kasutada erinevaid efekte ja kuidas leida kogu maailma riikide kohta uut informatsiooni, mida kasutada esitluse misjoniosas.

Laste hingamispäevakooli juht, sõbrad, perekond, samuti ka inimesed hingamispäevakoolist ja Peakonverentsist andsid pilte ning aitasid teha ja toimetada esitlusi. Ja õpilased, kes nüüd aitasid igaks nädalaks esitlusi teha, olid rõõmsad, et inimesed teistest hingamispäevakooli klassidest – isegi noored ja täiskasvanud – tulid koolilaste tundi, et näha, millest tuli selline elevus.

Hingamispäevakooli esitlustest ei olnud huvitatud mitte ainult kohaliku koguduse liikmed. Kui programm oli Peakonverentsi lehele üles pandud, hakati seda kasutama hingamispäevakoolides mitmel pool mujal maailmas. Noored said programmi eest palju tänu sisaldavaid kirju hingamispäevakooli õpetajatelt Brasiiliast, Austraaliast, Inglismaalt ja paljudest USA osariikidest.

Kui PowerPointi õppetükkide vastu huvi kasvas, otsustas meeskond luua oma veebilehe, kust hingamispäevakooli õpetajad saaksid endale esitlusi ja soovi korral ka lisainformatsiooni. Adventkooli arvutiõpetaja nõustus olema uue veebilehe veebimeister paludes endale appi ka Eric Wagneri. Eric soovis praktiseerida oma veebilehe koostamise oskusi, ta tegi teise lehe, et töötada välja üksikasjad. Kui Eric näitas arvutiõpetajale oma veebilehte, oli see Ericu tööst meeldivalt üllatunud.

“Ericul on rohkem aega veebilehega töötada kui minul,” ütles arvutiõpetaja Ericu isale. “Ta teeb head tööd. Temast peaks saama juhtiv veebimeister.” Kui Ed rääkis oma pojale Ericule, et arvutiõpetaja soovib teda veebimeistriks, oli Eric üllatunud.

“Kas sa arvad, et nad laseksid kaheteistaastasel olla veebimeister?” küsis Eric naeratades. “Ma ei suuda seda uskuda. See oleks muidugi väga lahe!”

Nii said teismeliste hingamispäevakooli õppetüki PowerPointis meeskonna ühiseks tööks, kus tegutsesid koos nii noored kui vanad oma erinevate kogemuste ja teadmistega. Projekt on valmiskujul üles riputatud teismeliste omal veebilehel. Projekti parim osa on see, et noored inimesed kasutavad oma aega ja energiat tegemaks hingamispäevakooli õppetüki huvitavamaks ja elavamaks iseendale ja paljudele teistele teismeliste maailmas. Kokku kulutab meeskond veebilehe tegemiseks 30–40 tundi nädalas ja umbes tuhat inimest külastab igal kuul lehte õppetükkide allalaadimiseks.

Adventliikumise algusaastatel ilmusid noorte hingamispäevakooli õppetüki “Noorte juhistes”. Aeg möödus ja adventism edenes. Noorte tähelepanu kõitmiseks oli vaja midagi atraktiivsemat, värvilisemat. Trükitud õppetüki muutusid värviliseks. Nüüd kui internet on saanud üha kättesaadavamaks, on loodud uued ja innovaatilised programmid nagu PowerPoint. Noored inimesed pingutavad jätkuvalt kujutlusvõimet ja kasutavad oma talente, et leida uusi huvitavaid mooduseid Jumala tundmaõppimiseks.

Eric on jätkuvalt selle PowerPointi veebilehe veebimeister. Selles on igaks nädalaks teismeliste hingamispäevakooli õppetüki ja misjonijutud. Kui tal tekib tehnilisi probleeme, küsib ta abi kohalikult arvutiõpetajalt. Ta on veebilehe tegemisest ja haldamisest paljugi uut teada saanud ning talle meeldib see töö väga.

Need, kes töötavad PowerPointi programmiga, kaasa arvatud üheksanda ja kümnenda klassi õpilased, on saanud ekspertideks, kes loovad esitlusi, mis töötavad hästi ja tõmbavad publiku tähelepanu. Kogemus PowerPointi esitlustega on õnnistanud nii neid inimesi, kes seda teevad kui ka neid, kes seda üle kogu maailma nädalast nädalasse näevad.

Teismeliste hingamispäevakooli õppetükke PowerPointi esitlustes võib leida aadressilt www.adventmission.org

Heather May õpib Andrews'i ülikoolis Inglise kirjandust.
Ed Wagner on ärimees.

7. mai 2005

Piruka ostmine, koeraga jalutamine või kiirabisõit läbi linna ei pruugi kuuluda tööülesannete hulka, kuid võivad aidata juhtida inimesi Jeesuse juurde.

Jumala abistavad käed

Heather Preston Wheeler ja Regina Erickson

Haiglad ja hooldusasutused aitavad haigeid, kui seda kõige enam vaja on. Kuid inimestel, kes patsientidega töötavad, on tihti veel teinegi ülesanne – olla Jumala abistavateks käteks.

Pirukad ja piimakokteilid

“Patsiendid nimetavad mind Pirukameheks,” naeris Larry Huston, kes töötab haiglavaimulikuna Havai adventhaiglas. “Ma püüan teha patsientide heaks seda, mida nad ise ei suuda. Mõnikord tähendab see ka seda, et tuleb minna poodi ja osta kellelegi pirukaid või piimakokteili.”

Hiljuti küsis Huston ühelt ravimatult haigelt, kas ta soovib midagi.

“Ma soovin istuda rannas,” vastas mees nõrgalt. Huston tahtis mehe unistuse täita, kuid tema arst ütles, et ta on haiglast lahkumiseks liiga haige. Siis tegi Huston seda, mis oli võimalustest parim. Ta pakkus, et läheb ja istub rannas patsiendi asemel.

Kui kaplan tagasi tuli, jutustas ta haigele mehele rannast kõike – kuidas see välja nägi, kuidas puhus tuul ja kuidas lõhnasid ookeani lainepritsmed. Haige naeratas rahulolevalt.

“Ma püüan teha kõike, mida suudan, et tuua haiglasse valgust,” ütles Huston. “Ma püüan oma elus peegeldada Matteuse 25:45: ‘Sest ma olin näljane ja te tõite mulle pirukat, ma olin janus ja te andsite mulle piimakokteili, ma olin võõras ja te hoolitsesite minu eest, ma olin haige ja te tulite mind vaatama, ... ma olin oma keha vang ja te istusite minu asemel rannas.’” (parafraseeritud).

Larry Huston on üks paljudest omakasupüüdmatutest ja pühendunud kaplanitest, vabatahtlikest ja medtöötajatest, kes toovad USA ja kogu maailma adventhaigla patsientidele naeratusi ja rõõmu. See hea tahte saadikute armee on toonud päikest lugematutele masendunud ja lootusetutele inimestele ning abi neile, kes vajavad abistavat kätt.

Jõulutuled

Linda oli hingamisaparaadi all ja elas hooldekodus lihasdüstroofia tõttu. Ta lahkus siit ainult üks kord nelja kuni kuue nädala jooksul, siis viidi ta läheduses asuvasse adventistide meditsiinikeskusesse ravile. Nende haiglaskäikude ajal oli Linda võimalik heita põgus pilk välismaailma – rohelistele parkidele ja mängivatele lastele. Neist sõitudest said Linda elu kõrghetked.

Kui kaks haiglatöötajat mõistsid, kui väga ootas Linda, et oma väiksest maailmast välja saada, hakkasid nad mõtlema, kas pole ehk võimalik midagi tema heaks teha. Nad otsustasid viia Linda detsembris ringsõidule jõulutulesid vaatama. Neil oli selleks õhtuks kiirabiautot vaja. Nad hakkasid auto kasutamiseks raha koguma. Kui nad pöördusid kohaliku kiirabifirma poole, et kiirabi reserveerida, pakkus ettevõtte kiirabitransporti tasuta. Pärast nädalatepikkust planeerimist jõudis tähtis õhtu lõpuks kätte. Rõõmus seltskond tuli Linda juurde. Ta oli üllatunud ja rõõmus, kuuldes, et talle on tulnud külalised. Kui külalised kingituste ja jõululauludega sisse tulid, ei saanud Linda naeratamist lõpetada. Ja kui talle räägiti kavatsusest minna ringsõidule jõulutulesid vaatama, oli ta rõõmust lausa joovastuses.

“Linda oli sel õhtul nii põnevil ja õnnelik,” ütles üks medõdedest. “Ta ei saa kunagi kuskile lihtsalt lõbu pärast minna. Kuigi ta suudab vaevu rääkida, on ilmne, et see oli tema elu kõrghetk. Tema kogemuse nägemine andis meile sellise rahulolu, et me tundsimme end peaaegu isekatena.”

“Linda meeltes elustub see detsembriõhtu peaaeg iga päev,” ütles tema hooldaja. “Ikka veel ripuvad tal need pildid seintel. Sõnadega on võimatu kirjeldada rõõmu, mida see õhtu talle valmistas.”

Armastuse tähistamine

Tihti peale ulatub teenistustöö väljapoole haiglaseinu. Los Angelese White Memorial Adventmeditsiinikeskuse kaplan sai hiljuti telefonikõne noorpaarilt, kes palus, kas ta ei oleks nõus nende korduslaulatust läbi viima. Nad olid olnud abielus ainult kolm aastat, kuid neil oli olnud raskusi ning nad soovisid end uuesti avalikult teineteisele pühendada.

Paar oli tseremooniaks pastorit otsides helistanud paljudele kohalikele kogudustele, kuid neid ei võetud kuulda. Nad olid selles piirkonnas lühikest aega elanud ning neil ei olnud seal ei sugulasi ega sõpru. Kuigi nad ei saanud lubada sellist külaliste hulka nagu nad soovisid, tahtsid nad siiski avalikku tseremooniat, et tunnistada armastust teineteise vastu.

Adventkaplan Paul Crampton oli rõõmuga nõus laulatustseremooniat korraldama. Kui see päev lähenes, külastas Crampton oma kaaskaplaniga haigla läheduses elavat personali ja kutsus neid kabelisse tseremooniale.

Paar saabus tähtsal päeval, olles valmis kohtuma ainult kaplaniga. Aga nad kuulsid kabelist muusikat. Nad leidsid, et kabel oli täis haigla personali, kes rõõmustasid nendega koos. Kingituste pood oli valmistanud pruudile kena kimbu ja keegi oli printinud külalistele laululehed. Kui paar taasabiellumiseks ettepoole suundus, olid neil pisarad silmis.

Pärast tseremooniat juhatas kaplan kõik haigla kohvikusse, kus värskelt taasabiellunud paari ootasid tort ja karastusjoogid.

“Peaaegu kõik kohalolijad kallistasid pruuti ja peigmeest ning soovisid neile õnne,” ütles Crampton. “Tunda oli ülevoolavat armastust ja toetavat õhkkonda ning abiellunud, kes olid üksi meie linnas, lahkusid end perekonnaliikmetena tundes.”

Aidates ka iseennast

Tihti peale saavad vabatahtlikud oma tööst kasu samapalju kui nende patsiendid. Nad leiavad rahu ja rahulolu, mis tuleb kellelegi millegi olulise tegemisest ning mõnikord saavad nad ka praktilist kasu. Vabatahtlik Connie Sutton aitab puuetegaga ja krooniliselt haigeid inimesi, kuid üks tema lemmikülesandeid on kõndimine koos patsiendiga, kellele see on arstide poolt ettekirjutatud. Sutton on saanud sõbraks selle naisega, kellega ta kaks korda nädalas kõndimas käib. Patsient on kaotanud kaalust üle kümne kilo ning tema tervis on märgatavalt paranenud. Ning kaks sõbratari tunnevad end paremini, sest saavad koos treenida.

“See on minu jaoks suurepärane võimalus stressi maandamiseks ning see treenimine on minu elu kvaliteeti tõstnud,” ütles Sutton. “Hämmastav, millist kasu saame, kui läheme teisi aitama.”

Medõde või koerakantseldaja?

Samal ajal kui Sutton kõnnib nädalaga kilomeetreid maha, on teistel muid kõrvalülesandeid. Barbara Gammell on koduhooldusõde, kes alustab tavaliselt tööd poole seitsme ajal hommikul. Kuigi tema tööpäevad algavad vara ja tihti peale lõpevad hilja, on ta viinud oma patsiente arsti juurde ka vabadel päevadel. Ta valmistab süüa ja teeb patsientide kodudes kevadist suurpuhastust. Kõiki neid lisatöid teeb ta oma vabast ajast.

Tööülesannetest väljaspool olevate asjade tegemisest sai Gammell uue kogemuse siis, kui ühel tema patsientidest läks halvemaks, kuid ta keeldus haiglasse minemast, kuna ta ei teadnud, kes tema armsa koera eest hoolitsema hakkab. Gammell võttis koera oma koju ning hoolitses tema eest seni, kuni koeraperemees meditsiinilist abi vajas.

Me kõik ei ole arstid ega medõed, kuid alati on midagi, mida igaüks meist võib teha nende heaks, kes on meie ümber haiged ja vajavad abi. Meie ülesandeks on nad üles leida.

Heather Preston Wheeler on suhtekorraldaja.

Regina Erickson on avalike asjade ja suhete juht Advnetist Health Keskuses Kalifornias

Roseville'is.

14. mai 2005

“Kui need koosolekud toimuksid lähemal ja kui kumbki meist ei töötaks, siis ma läheksin,” ütles ta. Ja Jumal tegi selle võimalikuks.

Telereklaam ja reklaambrošüür

Louise Venables

Louise Venables ja tema mees Kirk Flowers elavad Põhja-Kalifornias. Ühel päeval nägi Louise telereklaami prohvetikuulutuste seminarist 40 miili kaugusel asuvas adventkirikus. Reklaam äratas Louise'i huvi ning ta tahtis minna seminarile. Kuid abikaasa mõjutamine polnud kerge.

Louise rääkis Kirkile loengutest, kuid mees ei tahtnud end siduda. Lõpuks palus Louise, et Kirk läheks temaga koos ning see oleks Louise'ile sünnipäevakingiks. Sellega oli mees nõus. See oli esimene kord, kui Kirk adventkirikus käis.

Louise sündis ja kasvas adventkodus Austraalias. Hingamispäev oli alati olnud tema elu osaks. Aga kui ta kolis USA-sse, jäi kirikus käimine tahaplaanile. Abiellunud Kirkiga, lootis ta, et mees võtab kunagi Jeesuse oma Päästjaks vastu ja nad võivad koos jumalateenistustel käia. Kirk oli aga üles kasvanud religioonide segadikus ning tema uskumused olid segu kristlusest ja mitmetest ida usunditest.

“Ma läheksin, kui...”

Prohvetikuulutuste loengult koju minnes oli Louise vaimustuses ja soovis teine kord ka tulla, kuid koos Kirkiga. Ta küsis, mida mees loengust arvas.

“Adventistid lähenevad Piiblile liiga kirjanduslikult,” ütles ta. “Mõned nende ideed on laest võetud. Pealegi, loengud kestavad kuus nädalat ja meie kodust liiga kaugel, et sinna igal õhtul sõita.” Louise tahtis koosolekutel käia, aga mitte ilma Kirkita. Siis üllatas Kirk teda ütlusega: “Kui koosolekud toimuksid meie kodule lähemal ja kui me kumbki tööl ei käiks, siis läheksin ma küll.”

Sellest väitest hämmastunud Louise mõtles: “Ma olen kindel, et Jumal suudab nii korraldada.” Louise otsustas oodata ja palvetada.

Peagi koondati Kirk tehnoloogiafirmast, kus ta töötas. Abielupaar elas Louise'i palgast, mida too sai oma töö eest päevaholduskeskuses. Jumala abiga ostis paar oma esimese kodu, ainult kolme miili kaugusele adventkirikust, kuigi nad seda siis veel ise ei teadnud. Kolimise erutuses unustasid Kirk ja Louise piibliseminari.

Rõõm ja kaotus

Neli kuud hiljem kolis nende juurde elama Kirki poeg Taylor. Louise võttis puhkuse, et pere võiks koos olla. Kuid nende tore puhkus lõppes telefonikõnega Louise'i tööandjalt, kes teatas, et tal pole vaja järgmisel päeval tööle tulla. Louise teadis, et ta oli tööst ilma jäänud.

Kirk oli masenduses. Äkitselt ei olnud perel ühtegi sissetulekut ning nad olid kaotamas kõike. “Mida me peaksime tegema?” küsis Kirk kaalutlevalt.

“Me peaksime usaldama Jeesust,” vastas Louise julgemalt kui ta tegelikult oli.

“Ma ei tea, kuidas seda teha,” ütles Kirk. “Võib-olla peaksime minema kirikusse. Me võiksime minna sinna kirikusse, kus üks mu sõber käib,” pakkus ta.

“Miks me ei võiks minna *minu* kirikusse?” küsis Louise. “Palun, anna minu kirikule võimalus. Kui sulle seal ei meeldi, siis lähme sinu sõbra kirikusse.”

“Kuid mulle ei meeldi see maailmalõpu kohus ja süngus, mida ma seal kuulen,” vastas Kirk. “Pealegi ma ei tunne sinu kirikust kedagi.”

Louise vastas naeratades: “Ära muretse, sa leiad sõpru. Kuid me läheme kirikusse Jeesuse pärast. Sinu elus on tühik, mille võib täita ainult Jeesus. Ainult Jumal võib meid meie praegusest olukorrast läbi aidata.”

“Hästi,” ütles Kirk. Ta oli nõus Louise’iga järgmisel hingamispäeval kirikusse minema.

Ootamatu kutse

Järgmisel päeval jäi Louise koju, nagu tööandja oli öelnud. Ta võttis vastu posti ja leidis brošüüri, mis reklaamis sama prohvetikuulutuste seminari, kus nad olid korra käinud. Nüüd pidi see algama juba sel nädalal läheduses asuvas adventkirikus. Louise’il oli meeles Kirki lubadus minna seminarile, kui see toimub kodule lähemal ja kui neil kummalgi pole tööd ning neil on võimalik selleks aega võtta. Kuid Louise kõhkles, kas näidata seda Kirkile, kartes, et äkki ei taha mees üldse kirikusse minna. Kuid pärast kinnituse saamist, et tal pole enam tööd, otsustas ta Kirkile brošüüri näidata.

Brošüüri andes tuletas Louise Kirkile meelde lubadust, et nad lähevad seminarile, kui see toimub kodule lähemal ja kui nad ei tööta.

“Ma jäin täna oma tööst ilma, nii et lähme,” esitas ta mehel väljakutse.

Kirk vaatas kutset. “Kas me saime selle, sest käisime teisel seminaril?” küsis ta.

“Ei,” ütles Louise. “Vaata aadressi – see on saadetud “praegusele elanikule” ja need oleme meie! Pealegi, me kolisime pärast seda seminari.”

Kirk oli nõus minema ja kogu pere käis koosolekutel koos.

Jumal tõi mind siia

Taylorile meeldis oma vanematega koosolekutel käia. Ühel õhtul, kui nad hingamispäevast õppisid, ütles Taylor Louise’ile: “Ma arvan, et Jumal saatis mind siia, et ma saaksin hingamispäevast teada.”

Louise naeratas ja vastas: “Võib-olla ei pidanudki ma Austraalias, vaid hoopis USA-s elama, kus ma sain sulle rääkida sellest, mida ma Jeesusest tean.”

“Ja-jah!” hüüatas Taylor. “Ja minu isaga abiellusid sa sellepärast, et ka tema ei teadnud hingamispäevast midagi!”

Perekond jätkas koos koosolekutel käimist, õppides usaldama Jumala juhtimist ja kuuletuma Tema käskudele. Ühel päeval rääkisid Kirk ja Louise koosolekutest ja mees ütles naisele: “Sa oled mulle neid asju aastaid rääkinud, aga ma pole kunagi kuulnud.” Teisel õhtul ütles ta: “Kui ma otsustan selle vastu võtta, siis, nagu sa tead, pühendun ma sellele sajaprotsendiliselt.” Louise teadis, et ta mõtles seda tõsiselt. Evangeelsete koosolekute lõppedes otsustasid Kirk, Louise ja Taylor olla Kristuse poolel ning alustasid koos vaimulikku teekonda.

Jumal hoolitseb

Jumal hoolitses kõige eest. Ta hoolitses nende vaimulike vajaduste eest ja andis kirjeldamatut rahu. Siis kandis Ta hoolt ka nende ajutiste vajaduste eest. Kirk ja Louise mõlemad olid mõnda aega töötud ja rahaga oli kitsas, kuid nad ei olnud kunagi näljas ja arved said makstud.

“Kuigi mina unustasin, mida Kirk tol õhtul Salisburyst tagasi tulles ütles, siis Jumal ei unustanud. Iga liigutus on Tema juhtimise ja kontrolli all,” ütles Louise. “Kirk sai kirikust uusi sõpru ja tihtipeale ütles ta mulle, et koguduseliikmed on kõige lahkemad ja sõbralikumad inimesed, keda ta eales on kohanud,” ütles Louise. Kuid Kirk lisab kiiresti, et parim sõber, keda ta koosolekute ajal kohtas, on Jeesus.

Vastatud palved

Perekond sai ristitud. Louise lisab: “Mul on aukartus Jeesuse armastuse ja Jumala väe ees. Elamine usus ja sõltumine kõigis asjades Jumalast on tegelikult põnev. Ta ei jätnud meid maha. Jumal hoolitses nii paljude asjades eest ja rahaldas kõik meie vajadused. Ja Ta andis mulle rahu, mida ma ei oska kirjeldada. Isegi siis, kui me mõlemad olime töötud, võttis Jumal mured ära. Ma toetusin Jumala töotustele ning Tema täitis ustavalt oma töötused. Jumal vastas minu palvetele sellisel viisil, mida ma ei osanud kujutledagi.”

Kirk jäi kindlaks oma lubadusele sajaprotsendiliselt pühenduda ning abielupaarile meeldib töötada koguduse erinevates misjoniprojektides.

21. mai 2005

Politseinikul oli kõik, mida elult tahta – välja arvatud rahu.

Telesaade ja auto peatamine

Shane Davis

23-aastasena arvasin, et olen elus kõik saanud. Ma saavutasin peaaegu kõik eesmärgid, mille endale olin seadnud. Esimesel politseitöö nädalal päästsin ma ühe naise elu, kelle auto vajus vee alla. Sellepärast nimetati mind oma piirkonna Aasta Politseinikuks. Kõik, mille nimel ma olin töötanud, oli minu oma.

Kuid ma polnud õnnelik. Tegelikult olin ma kurb, heitunud ja masendunud. Ma ei mõistnud, miks ma end nii tundsin. Ma olin kristlane, ent ei tundnud Jumala ligiolekut oma elus. Ühel nädalavahetusel tundsin end nii üksikuna, et suutsin vaevu voodist välja tulla. Ühel õhtul, siira austuse hetkel, palusin ma Jumalat tulla tagasi minu ellu.

Lootus

Järgmisel hommikul keerasin teleri ühele kristlikule kanalile, et näha, kas ma saan mingisugust vaimulikku juhatust. Ma vaatasin saate saate järel, usutervendajaid ja vaimulikke kõnelejaid, kuid ükski neist ei tõstnud mu tuju. Siis algas saade nimega *“Amazing Facts”* (“Hämmastavad faktid”).

Mind kütkestas kõneleja, pastor Doug Batchelor, kes näitas, kuidas prohvetlikud sündmused leiavad aset meie päevil. Ma olin rabatud, nähes teda kõike otse Piiblist lugevat. Sain 30 minuti jooksul teada rohkem kui kaheksa-aastase kristlikus koolis õppimise ajal! Ma helistasin kohe ekraanil näidatud numbril ja tellisin selle saate piibliuurimised CD-l.

Kui õppetükid kohale jõudsid, alustasin õppimist kohe. Lugesdes neid, tundsin samasugust rõõmu kui olin kogunud telesaate ajal.

Ma tahtsin hakata uuesti kirikus käima, aga ei teadnud millises kirikus käib Batchelor. Läksin suured karismaatilisse kirikusse, kus oli siiras ja armastav kristlik kogudus.

Ma hakkasin selles kirikus tegutsema, kuid samal ajal jätkasin oma piibliuurimiste tegemist. Hakkasin pastoriga tihedalt suhtlema ning ta tegi korduvalt komplimente minu kasvavate Pühakirja-alaste teadmiste pärast. Olin lausa joovastuses, kui pastor palus mul koguduse eest jutlustada.

Kui ma kõnet pidasin, kavandasin selle Batchelori moodi Piibilil põhinevaks. Koguduseliikmete reageering andis mulle kindlust jutlustamises ja minu suhtes Kristusega. Igal õhtul, kui ma polnud kirikus, kiirustasin koju, et kuulda järjekordset jutlust ja uurida Piibli õppetükke. Esimest korda elus ma teadsin, et olen õigel teel.

Hingamispäevatõde

Minu piibliuurimised viisid mind tundmatutesse vetesse, kui pastor Batchelor tutvustas oma Piiblist hingamispäevatõde. Ma avastasin, mis oli siiani minu suhtlemises Issandaga puudu olnud: eraldi pühendatud aeg Jumalale. Minu veendumus andis pisut järele, kui ma mõistsin, et selle käsu järgimine nõuab muutusi minu usuelus. Ma olin käinud kirikus pühapäeviti. Mure muutus segaduseks, kui ma püüdsin mõista, kuidas minu pastor ja kogudus olid sellest tähtsast piiblitõest üle vaadanud.

Palusin pastorit aidata mul mõista hingamispäeva üleviimist laupäevalt pühapäevale. Ta selgitas, et Jeesus kaotas hingamispäeva ristil ja et nüüd me pühitseme nädala esimest päeva Tema ülestõusmise auks. Pärast hetkelist ebamugavat vaikust nõjatus pastor ettepoole ja küsis: “Kust sa sellest kuulsid?” Ma seletasin talle, et ma teen piiblikursust, mida pakuti saates *“Amazing Facts”*.

“Amazing Facts?” küsis ta. “Sa mõtled Seitsmenda Päeva Adventkogudust? Hoiatage neist eemale! Need inimesed kummardavad Issanda asemel päeva! See on sekt!” Pastor soovitas mul usaldada teda, sest ta olevat Jumala prohvet ning Jumal kõnelevat otse tema läbi.

Ma ei saanud öelduga nõustuda - tänasin teda ja lahkusin veel suuremas segaduses kui enne. Ma ei teadnud, mida uskuda, kuid olin veel kindlam kui varem, et pean Piibli ja Jumala tõdedest aru saama.

Õhtu õhtu järel istusin arvuti taga ja uurisin iga uut õppetükki. 14-ndast õppetükist sain teada, et Batchelor oli tõepoolest adventist, nagu minu pastor oli hoiatanud. Olin kindel, et CD-lt kuuldu oli tõde, kuid ma tahtsin ka oma pastorile lojaalne olla. Kui ma olin ära teinud viimase õppetüki, olin ma südames nii suures emotsionaalses konfliktis, et langesin oma magamistoa põrandavaibale põlvili. Hämaras õhtuvalguses palusin ma: „Issand, aidata mul mõista, mis on õige!”

Tavaline liikluspolitsei kontroll?

Järgmisel õhtul töötasin ma tavalises patrullis ning peatasin ühe auto pisikese liiklusrikkumise pärast. Pärast mõningast vestlust sain teada, et abielupaar autos olid adventkristlased, kes tulid koosolekult. Igas vahetuses oli mul tegemist olnud sadade inimestega sadades autodes. Suutsin vaevu uskuda, et just sel õhtul juhtusin ma peatama adventiste! Mees ütles, et ta on pastor. Ma vastasin, et olen teinud Piibli õppetükke saatest “Amazing Facts”. Pastor andis mulle oma telefoninumbri ja kutsus mind endaga koos Piiblit uurima – seda isegi pärast trahvikviitungi saamist.

Võtsin pastori pakkumise vastu ja me kohtusime veelsamal nädalal tema kodus. Me uurisime ja palvetasime koos ning adventpastor soovitas mul lasta Jumalal juhtida kiriku valimise dilemmat.

Samal nädalal helistasin oma pastorile. Palusin tal näidata mulle Piiblist, et ma eksin hingamispäeva suhtes. Ta kutsus mind enda juurde õhtusöögile ja lubas, et vaatame koos Pühakirja läbi. Ettevalmistuseks printisin ma välja õppetüki hingamispäevast. Me istusime vastakuti laua taga. Tahtsin väga alustada, aga kui ma oma materjalid lauale laotasin, pani pastor käe neile peale. Ma jälgisin silmadega ta sõrmi, kui ta artiklid ära lükkas. Sügavalt pettununa vaatasin ma talle otsa, kui ta rääkis. “Issand ütleb mulle, et me ei pea neid vaatama,” ütles ta. “Kas sa usud, et ma olen Jumala prohvet? Kas sa usud, et Ta räägib minuga?”

“Jah, pastor, ma usun,” vastasin ma. “Aga ma usun, et Ta räägib ka minuga. Ta on pannud oma sõnad must valgele, et kõik võiksid neid lugeda ja saada sama kuulutuse osaliseks.”

Minu pastor kortsutas kulmu. “Seda ma kartsin,” ütles ta. “Ma pühitsesin sind ametisse, nagu Jeesus Juudase. Kui sa valid minu kirikust lahkumise, satud sa kuradi ohvriks.”

Ma valin Kristuse

Tundsin end sellest majast lahkudes kohutavalt, teades samal ajal, mida ma pean tegema. Piibel ütleb, et Jumala Sõna tuleb rohkem kuulata kui inimeste sõna (Ap.t.5:29). Ükskõik, mida mu pastor ka ei ütleks, mul tuleb kuulata, mida Jumal mulle oma Sõna kaudu räägib. Kui ma lõpuks olin otsustanud, tundsin ma määratud rahu minu üle tulvamas.

Jumal kasutas telesaadet ja auto peatamist, et juhtida mind Seitsmenda Päeva Adventistide juurde. Ta näitas mulle eluteed ja ma soovin Teda järgida.

Shane Davis jättis politseitöö, et õppida teoloogiat Andrews'i ülikoolis.
Tema ja ta naine elavad Berrien Springis, Michiganis.
See lugu on pärit ajakirjast “Adventist Review”.

28. mai 2005

Jumal kasutab erinevaid mooduseid, et tuua otsijaid Jeesuse juurde. Alljärgnevalt saab lugeda mõnedest moodustest.

Jumala leidmine erinevatel moodustel

Prügist aardeks

“Ei tea, mis need on?” pomises Fred Corder. Ta viis prügi konteinerisse ja oli valmis oma kilekotti sisse lükkama, kui talle jäid silma eredavärvilised kaardid, mis olid konteineris kõige peal. Fred võttis üles puhta kaardi ja suskas taskusse. Mõni aeg hiljem leidis ta taskust kaardi ja luges seda. See pakkus piiblikursust. Kuna kursus oli tasuta, täitis Fred kaardi ja postitas.

Fred hakkas kirja teel Piibli õppetükke saama. Ta tegi kursuse kiiresti läbi ja avastas, et läbiviijaks oli Seitsmenda Päeva Adventkogodus. Ta sai lähima adventkiriku aadressi ning hakkas seal käima. Peagi sai ta ristitud.

“Ma avastasin Piibli tõe aarded, sest keegi oli kaardid prügi hulka visanud,” ütles Fred.

“Me ei soovita kellelgi piiblikursuse reklaamkaarte prügikasti visata,” ütles üks piiblikursuse juhatajatest. “Aga isegi sel juhul võib Jumal neid kasutada, et juhtida inimesi enda juurde.”

Paljude aastate jooksul on inimesed kogu Ameerikas õppinud Piiblit tundma piiblikursuse õppevihikute kaudu. Kõige populaarsemaks on osutunud “Prohvetikuulutuse hääl” (*“Voice of Prophecy”*). Lisaks saab õppida õppevihikute järgi CD-ROM-il või interneti kaudu. Kaasaegne tehnika aitab levitada häid uudiseid kaugemale ja kiiremini kui varem. Need Piibli õppetükid on tutvustanud Piibli tõdesid paljudele inimestele.

Neli aastakümnet otsustamiseni

Bernadine Perkins sai kutse Ilmutusraamatu seminarile oma kodulinnas Oklahoma osariigis. Ta läks ning tal oli tunne, et ta on seda kõike juba varem kuulnud. Ta teadis, et kuuldu oli tõde.

Bernadine hakkas käima kohalikus adventkirikus ja sai lõpuks ristitud. Mõni kuu hiljem otsis ta pööningul ühest kirstust midagi ning sealt kukkus välja kollane paberilipik. Äkki suutis ta kõik meelde tuletada. Bernadine oli kuulnud teismelisena, rohkem kui 40 aastat tagasi, raadiot “Prohvetikuulutuse Hääl” (*“Voice of Prophecy”*). Sel ajal oli ta ka piiblikursusel osalenud.

Bernadine oli piiblikursuse unustanud. Ta abiellus, kasvas lapsi ja kolis mitu korda. Kui ta leidis piiblikursuse lõputunnistuse, tulid mälestused raadio kuulamisest ja piiblikursusest jälle meelde. Bernadine on tänulik Jumalale, kes tõi ta tagasi tõe juurde, millega ta kunagi piiblikursusel oli tutvunud.

Sõjaväe majori täielik pühendumine

Ka teised on piibliuurimistega ringi peale teinud. Major Tom Netzel käis evangeelsetel koosolekutel Lõuna-Karoliinas koos oma vanematega, kui ta oli alles üheksa-aastane. Koosolekute lõpus ristiti Tom koos oma perega.

Kui Tom kooli lõpetas, astus ta sõjaväkke, elades kogu maailmas. Ta osales aktiivses sõjategevuses Lähis-Idas ja Euroopas ning õpetas sõjaväe personalile rahandust. Tom oli unustanud oma pühendumise Kristusele, kuid Jumal ei olnud teda unustanud.

Kodus palvetas Tomi ema oma poja ja tema pere pärast. Ta soovitas Tomil pojad hingamispäevakooli viia. Tomil tulid meelde oma lapsepõlve kogemused Jumalaga ning taseoovis, et tema pojad käiksid igal nädalal kirikus.

Tom määrati tööle Koreasse, kuid viimasel minutil tühistati see ülesanne ning ta saadeti hoopis Lõuna-Karoliinasse tunde andma. Äkitselt oli ta tagasi linnas, kus ta oli poisina Kristust tundma õppinud. Tom märkas, et selles kirikus, kus ta poisina oli käinud, algasid

evangeelsed koosolekud. Tom käis regulaarselt kohal. Tom ristiti uuesti, tema naine ristiti koos temaga ja ka tema üheksa-aastane poeg võttis Jeesuse vastu.

Viieist kuust piisas

Veel teinegi sõjaväelase pere oli samade evangeelsete koosolekute ajal Lõuna-Karoliinas, piisavalt pikalt, et aidata oma naabritel avastada tähtsad tõed Piiblist. Daniel Petsch, adventistist armeekaplan, ja tema naine Lonna saadeti Lõuna-Karoliinasse viiekuulistele õppustele. Kui nad kuulsid peagi algavast evangeelsest seeriast, hakkasid nad palvetama, et Jumal aitaks neil leida mooduse viia oma naabrid koosolekutele.

Et naabritega suhtlema hakata, küpsetas Lonna leiba ja viis pätsi igale nende kortermajas elavale perele. Edward ja Debra Burton olid eriti avalad ja sõbralikud. Lonna kutsus neid õhtusöögile. Nad rääkisid tervisest ja füüsilisest vormist ning Lonna kutsus Burtoneid koosolekute käigus peetavale tervisepäevale. Burtonid võtsid vastu kutse koosolekutele ja pärast esimest õhtut ei jätnud nad ühtegi korda vahele.

“Nad imasid kuulutust nagu käsn,” ütles Lonna. Kui Burtonite auto katki läks, sõidutasid Daniel ja Lonna neid koosolekutele ja vastasid mõnedele nende küsimustele.

Edward ja Debra Burton võtsid Kristuse kutse vastu ja said ristitud. Järgmisel nädalavahetusel läksid nad Danieli ja Lonnaga laagrikoosolekule.

Kolm päeva pärast Burtonite saamist koguduse liikmeteks määrati Daniel ja Lonna järgmisele töökohale riigi teises otsas. Nad pakkisid oma asjad ja sõitsid Washingtoni osariiki. Nende viiekuuline Lõuna-Karoliinas viibimine oli olnud piisavalt pikk, et sõlmida uued sidemed, mis kestavad läbi igaviku.

Ahelreaktsioon

Imeline tunne on aidata kellelgi Issandat tundma õppida. Kuid vahel tundub, et ükskõik kui kõvasti ka ei pingutaks, mitte keegi pole huvitatud. Kui üks koguduse pastor Washingtoni osariigis saatis välja 2000 piiblikursuse kutset, vastas ainult üks inimene. Pastoril oli tunne, et ta on läbi kukkunud. Kuid ta otsustas minna kohtuma selle ainsa piiblikursuse lõpetanuga.

Kui pastor uksele koputas, leidis ta Teresa, noore naise, kes oli valmis õppima kõike võimalikku evangeeliumist ja päästmisest. Järgmisel hingamispäeval tuli Teresa adventkirikusse. Ta kutsus ka oma õde Feliciat kirikusse. Alguses ei olnud Felicia huvitatud, kuid Teresa oli nii püsiv, et Felicia lõpuks lubas tulla ja ainult ühe korra. Peale seda ühte korda hakkas Felicia uurima Piiblit ja kaks õde ristiti koos.

Felicia kutsus ka oma mehe kirikusse. Ta oli mures, et tema mehest saab alkohoolik, aga kui mees hakkas kirikus käima, jättis ta joomise maha ning palus peagi ristimist.

Teresa ja Felicia kaks õde ja nende lapsed hakkasid ka nendega kirikus käima ja kui ema nägi tütarde muutumist, otsustas ka tema hingamispäeval jumalateenistustele tulla.

Ja lugu pole veel läbi. Ühest piiblikursuse reklaamist alanud ahelreaktsioon toob pidevalt kirikusse Teresa sugulasi, sõpru ja tuttavaid, kes omakorda toovad kaasa teisi inimesi. Ainult Jumal teab, kuidas see ükskord lõpeb.

Raadio ja televisioon

Raadio- ja televisioonisaated on olnud püsivalt selleks meediavahendiks, millega levitada evangeeliumi suurtele inimmassidele. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad ehitada ja ülal pidada kahte raadiojaama, telejaama ja ühte stuudiot, selleks et evangeelium oleks pidevalt eetris.

Need lood on koostatud mitmete allikate põhjal.

4. juuni 2005

Vastuoluline film andis adventistidele mitmeid võimalusi ümbritsevatele inimestele Jeesusest rääkida.

Kino misjonipõlluna

Heather May ja Ron Quick

[Paluge need kaks lühikest lugu kahel inimesel ette kanda.]

Marilyn pani telefoni ära ja naeratas. Ta oli just saanud loa jagada kirjandust inimestele, kes lähevad välja kinost, olles vaadanud filmi "Kristuse kannatused", populaarset Hollywoodi filmi, mis kujutab Jeesuse kannatusi. Juba siis, kui film veel kinos ei jooksnud, oli Marilynil plaan.

Adventkirjastus oli välja andnud pehmekõitelise väikese raamatukese, mis sisaldas mitmeid peatükke raamatust "Ajastute igatsus". Seda jagati seoses filmiga "Kristuse kannatused" ning Marilynile avaldas sügavat muljet see, et inimesed, kes olid vaadanud filmi, olid kirjandusele vastuvõtlikud. Ta otsustas jagada nii palju raamatukesi kui võimalik sel ajal, kui film linna kinos jooksis.

Marilyn rääkis oma mõttest ka teistele koguduseliikmetele ning nad hakkasid palvetama, et Jumal õnnistaks nende püüdeid jõuda inimesteni, kes on evangeeliumile avatud.

Marilyn elab väikeses linnas USA põhjaosas. Varsti pärast telefonikõnet kinno tellis Marilyn 100 raamatukest. Kuid saanud teada, et film on linnas kümme päeva, tellis ta veel 100 juurde. Kui sõbrad sellest teada said, tellisid nad veel 50 raamatut. Marilyn tellis ka muud kirjandust. Ajaks, kui film linnas jooksmas hakkas, oli koguduseliikmetel jagamiseks 350 raamatukest.

Marilyn oli põnevil, kui ta ootas kino ukse juures filmi lõppemist. Ta meenutas, kuidas ta oli esimest korda "Ajastute igatsust" lugenud. Ta oli kirikus üles kasvanud, kuid see raamat oli tema elu täielikult muutnud.

"Oli nii aukartustäratav saada teada tõe. Ma kogesin esimest korda tõeliselt Jeesuse armastust ja ohvrit," ütles ta. Võttis mitu aastat ja palju õppimist, enne kui Marilyn ühines adventkogudusega. Ja nüüd oli tal võimalus jagada neid imelisi sõnumeid Jeesuse elust ja armastusest teiste inimestega.

Päev enne filmi helises Marilyn telefoni.

"Meil on kahju," ütles meesterahva hääl, "aga me ei saa lasta teil raamatuid kinno tuua. Inimesed võivad arvata, et me eelistame üht religiooni teisele." Marilyn palvetas meest kuulates vaikselt.

"Ma saan aru," ütles Marilyn mehele. "Raamatukesed, mida me jagame, on väljavõtte ühest kõige paremast Jeesuse elu kohta kirjutatud raamatust. Materjal keskendub ristilöömisele, filmi peateemale."

Mees pakkus lauda ja kasti, kuhu panna raamatud, et kinost lahkuvad inimesed saaksid neid võtta.

"Te ei või neid kinos sees jagada," vabandas ta.

Marilyn oli nõus ja kui ta järgmisel päeval kinno jõudis, oli üks töötajatest pannud välja kasti sildiga "Võta üks tasuta". Marilyn pani kasti raamatuid täis ja astus tagasi.

"Kas keegi võtab mõne?" mõtles ta. "Kas keegi on huvitatud?" Marilyn ei pidanud vastust kaua ootama.

Pärast filmi tulid inimesed välja. Nad nägid raamatuid ja võtsid sealt kiiresti endale. Pärast esimest filmiseansi nägi Marilyn, et umbes pooled nende ostetud raamatutest olid läinud. Mõni päev hiljem hüüdis teda üks kinos töötav tüdruk: "Tooge veel raamatuid!"

Marilyn sai teada, et töötaja oli hakanud raamatukest lugema ning oli sellest vaimustuses. Niipea kui uus last raamatuid saabus, tõi Marilyn nad kinno.

Filmil ja raamatukesel oli Marilyn väikeses kodulinnas suur mõju. Koguduseliikmed palvetavad, et Jumal kasutaks neid raamatukesi inimeste südamete puudutamiseks.

Teine linn, teine lugu

Wayne Moon ärkas keset ööd üles, äratas oma naise ja rääkis, et ta tundis mõjutust levitada kirjandust, eriti "Suurt võitlust" kõigile, kes lähevad vaatama filmi "Kristuse kannatused."

Järgmisel pärastlõunal võttis Wayne 50 "Suuret võitlust", mis tal kodus olid ja läks nendega kino juurde. Kui inimesed tulid kinost Kristuse kannatuste filmi vaatamast, pakkus ta neile "Suurt võitlust". Mõne minutiga olid tal kaasasolevad raamatud ära jagatud ja tal tuli autost juurde tuua.

"Inimesed tulid isegi auto juurde kaasa, et raamatut saada," ütles Moon.

Sama päeva õhtusel koosolekul rääkis Moon oma kogemusest pastorile ja koguduseliikmetele. Nad otsustasid levitada raamatuid, mis neil oli. Nad panid iga raamatu vahele piiblikursuse reklaamkaardi. Pärast palvet raamatuid täis kastide juures läks väike seltskond kino juurde. Mõned olid kinole lähenedes veidi närvis, aga kui inimesed küsisid raamatuid, andsid adventistid need rõõmuga ära.

Peagi olid raamatute virnad läinud. Moon helistas piirkonna teistesse kirikutesse, et saada abi ja veel raamatuid. Veel kaks kogudust ühines nendega. Lisajõududega said adventistid moodustada meeskonnad teiste selle piirkonna kinode jaoks, kus ka "Kristuse kannatusi" näidati. Noored ja vanad töötasid koos, et levitada raamatuid ja muud kirjandust kuues kinos.

Ühes piirkonnas jagati rohkem kui 11'000 raamatut, kaasa arvatud 1000 raamatut hispaania keeles. Kolme osalenud koguduse liikmed loodavad, et raamatute kaudu külvatud seemned annavad tulemusi peagi algavatel evangeelsetel koosolekutel.

Raamatuid levitanud kogudused ootavad innukalt vastuseid reklaamkaartidele, olles kindlad, et peagi tulevad piiblikursuste soovid ja küsimused.

Operatsioon "Kristuse kannatused" (eraldi kastis)

Kogudused üle kogu Põhja-Ameerika jagasid kirjandust kinodes, kus näidati filmi "Kristuse kannatused". Osad jagasid traktaate ja väikesi raamatukesi, teised levitasid suuri raamatuid nagu "Ajastute igatsus", "Suur võitlus" või "Tee Kristuse juurde".

Kirjandust saavate inimeste reaktsioon oli positiivne ning inimesed võtsid hea meelega vastu raamatud, kus on rohkem informatsiooni Jeesuse elust ja surmast. Palvetage, et need kirjanduse kaudu külvatud seemned kannaksid vilja igaviku tarbeks.

***Heather May** õpib Inglise kirjandust Andrews ülikoolis.
Talle meeldib kirjutada tudengilehes ning aidata kaasa linna lastemisjonis.
Ron Quick on Lõuna Uniooni Liidu kommunikatsiooni osakonna asejuhataja ning Karoliina Liidu kommunikatsiooni osakonna juhataja.*

11. juuni 2005

Meeleheitlik telefonikõne ja tõsine palve juhtisid kuulaja leidma lootust Jeesuses.

Raadiost on kasu

Phil Follett

Oli reede õhtupoolik LifeTalk Raadio stuudios. Saatejuht Jeremy tahtis juba koju minna. Siis helises telefon.

Pakiline telefonikõne

Jeremy nägi, et kõne tuli raadiojaama palveliinile, mis oli ühendatud automaatvastajaga. Kuulajaid kutsuti üles helistama nii eestpalvesoovidega kui ka tänuga vastatud palvete pärast. Kui telefoni tuli vilkus, oli Jeremyl kiusatus lasta kõne automaatvastajale. Kuid vilkuv tuli tundus nii pealetükkiv olevat, et Jeremy võttis telefonitoru.

Noore naise hääl tutvustas end Stephanie'na (nimi muudetud). Ta tundus mures olevat ja ütles, et tal pole kellegagi rääkida. Jeremy kuulas, kuidas naine jutustas kiiresti oma eluloo. Ta kohtas Ameerika sõjaväelast, kes oli määratud töökohale tema kodu lähedal teises riigis. Nad abiellusid ja kui mees Ameerikasse tagasi pöördus, tuli naine kaasa. Neil oli kaks poega. Siis ühel päeval jättis mees ta maha. Nüüd oli ta üksi võõral maal ja püüdis üles kasvatada kahte poega.

"Mul on vaja lihtsalt teada, et keegi hoolib minust," ütles ta veidi kõhkleva häälega, hoides pisaraid tagasi.

Jeremy ei rääkinud palju; ta ainult kuulas, nii nagu Jeesus seda tihti tegi. Ta mõistis, et Stephaniel oli vaja sõpra, kellega rääkida, keda ta võiks näha ja puudutada, kedagi elavat inimest oma kodulinnas. Jeremy küsis, kus naine elab. Naine ütles ja Jeremyl jättis süda löögi vahele.

Kuigi Jeremy oli raadiojaama peakorteris tuhandeid miile Stephaniest eemal, teadis ta, et Stephanie kodulinnas oli tütarjaam. Võib-olla ta siiski suudab kellegi leida.

Kui Stephanie rääkimise lõpetas, palvetas Jeremy temaga, siis küsis, kas ta oleks nõus, kui keegi tuleks temaga silmast silma vestlema. Naine oli nõus ja Jeremy lubas, et keegi võtab temaga võimalusel veel samal päeval ühendust.

Kui Jeremy telefoni ära pani, ei teadnud ta, kas suudab lubadust pidada. Oli juba üsna hilja, peagi oli käes hingamispäeva algus. Kas ta suudab kellegi Stephanie kodulinnas tema juurde organiseerida? Ta otsis Stephanie lähedal asuva raadiojaama juhataja telefoninumbri ja valis selle. Ta palvetas, et juhataja oleks kohal. Kui juhataja telefoni võttis, rääkis Jeremy talle äsjasest telefonikõnest ja palus juhatajat, kas ta ei saaks kedagi veel samal päeval Stephanie juurde organiseerida. Juhataja kirjutas teabe üles ja lubas veel samal õhtul Stephanie't külastada.

Jeesuse hääl ja kõrvad

Raadiojaama juhataja pidas oma sõna. Tema ja kohaliku koguduse pastor läksid koos Stephanie'le külla. Nad kuulasid tema loo ära ning pakkusid lohutust ja nõu. Siis kutsusid nad teda hingamispäeva hommikul adventkirikusse. Stephanie oli nõus tulema, olles leitud sõprusest liigutatud.

Koguduseliikmed tervitasid Stephanie't südamlikult ning ta tundis end Jumala perekonna osana. Nad kutsusid teda osalema koguduse seltskonnaelus ja muudes tegevustes.

Raadio on palju enamat kui vaid informatsiooni ja inspiratsiooni kandja; see võib olla vahendiks, mis ühendab inimesi Kristusega ja hoolivate kristlastega.

Äratus Jumala poolt

Adventakadeemia Tennesees annab saateid eetrisse oma raadiojaama kaudu. Hiljuti lasi jaam linnas peetud evangeelsete koosolekute lindistusi. Need olid eetris õhtul pärast koosolekut ja kordusena järgmisel hommikul.

Ühel hommikul sai raadiojaam telefonikõne ühe väikese sõltumatu koguduse pastorilt. Ta ütles, et tavaliselt magab ta alati sisse, kuid sel hommikul äratas Jumal ta vara. Mees keeras lahti voodi kõrval oleva raadio ja kuulis kuulutust hingamispäevast. Kuulutus avaldas talle sügavat muljet ning ta soovis sellest rohkem teada.

Kui pastor ja evangelist seda meest külastasid, esitas ta palju küsimusi. Evangelist jättis talle mõningad materjalid ja kutsus teda koosolekutele. Ta tuligi.

Mitu kuud hiljem sõitis adventpastor sõltumatu pastori kodust mööda ja nägi tema värava taga müüdavat autot. Ta peatus, et rääkida autost, kuid tegelikult lootis ta teada saada, mis mehe elus toimub. Kui mees nägi pastorit, ütles ta: "Sa oled see hingamispäeva pastor! Vaata minu üle tänava asuva kiriku teadete tahvlit." Seal oli kirjas: "Jumalateenistus laupäeva hommikul 9.30."

Pastor selgitas, et ta oli Piiblist lugenud hingamispäeva kohta, rääkinud sellest oma kogudusele ja nemad olid nõus hingamispäeviti koos käima.

"Ma arvasin, et mõned liikmed lähevad ära," ütles ta, "aga nüüd – laupäeval - käib rohkem inimesi kui varem pühapäeval."

See pastor jätkab Piibli õpetuste uurimist koos adventpastoriga.

Liiga hilja on piisavalt vara

Nende samade evangeelsete koosolekute ajal sai üks mees kutse ja otsustas ühel öhtul kohale minna. Kuid ta läks vale teed mööda ja eksis ära. Kui ta lõpuks kohale jõudis, arvas ta, et sisse minna on juba liiga hilja.

Kodu poole suundudes keeras ta raadio akadeemia jaamale. Oma üllatuseks kuulis ta jutlust, millest oli just ilma jäänud. Siiani ei olnud ta evangeelsete koosolekute ja raadiojaama vahel seoseid näinud.

Järgmisel öhtul jõudis ta koosolekule õigel ajal. Ta käis kogu aeg kohal ja sai lõpuks ristitud.

Palve

Kui umbes 50 aastat tagasi toimus televisiooni võidukäik, ennustasid paljud, et raadio sureb välja. Kuid raadio on olnud tugev kuulajatel rajanev turg, nii Põhja-Ameerikas kui üle kogu maailma.

Adventistid on raadiot kasutanud juba aastaid. Kuid teha on veel palju. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest saavad osa mitmed raadio- ja televisiooniprojektid.

Portlandis Oregoni osariigis püüab kogudus raadio arendamisega täita vaimulikke vajadusi. Lihttöölised, 12 kohalikku kogudust, kaks akadeemiat ja haigla töötavad koos, et ehitada raadiojaama, mis ulatuks rohkem kui miljoni kuulajani päevas.

Minnesotas, Ameerika põhjaosas Kanada piiri ääres, teevad koostööd koguduste grupid, töölised ja liit, et ehitada raadiojaam suure potentsiaalse kuulajaskonnaga piirkonda. Praegu ei ole selles piirkonnas ühtegi kristlikku raadiojaama.

Ka televisioon ei ole meediaevangelismist välja jäetud. New Yorgi adventkogudusel on praeguseks juba mitu aastat töötanud telejaam New Yorgi südames. Lisarahadega saab jaam võimsama signaali, et jõuda miljoniteni selles tohutus suurlinnas, tehes adventkoguduse selles Ameerika suurimas linnastunud piirkonnas nähtavaks.

Viimane projekt aitab rajada telestudio, et jumalateenistusi lindistada ja eetrisse anda satelliidi või videote kaudu. Stuudiot saab kasutada ka selliste telesaadete nagu "Usk tänaseks päevaks" ("*Faith for Today*") lindistamiseks. Selle studio abil saab kogudus jõuda publikuni, kelleni siiani pole veel jõutud.

Teie ustavad annetused hingamispäevakoolis igal nädalal aitavad tunnistada Põhja-Ameerika tihedalt asustatud piirkondades päeval ja ööl.

Phil Follett on peatoimetaja LifeTalk raadios, mille peakorter asub Tennesseees.

18. juuni 2005

Ta tarvitas narkootikume, et leida valgustust, kuid hoopis pimedas vangikongis leidis ta Elu Valguse.

Pimedusest välja

Michael Matthews

Tol õhtul sain ma kristlaseks, olles põlvili oma vangikongis ja hoides kaasvangi kätt. Nii pühendasin ma oma elu Jeesusele Kristusele.

Ma sain aru, kuidas asjalood täpselt olid: see oli minu elu kõige otsustavam hetk. Minu ees oli kaks teed: surm või surm iseendale. Viimane tähendas tegelikult elu.

Libe tee

Kõik algas tuntud mõttega: ma ainult proovin. Olin üsna noor, kui minust sai nii diiler kui narkomaan. Kahe aasta jooksul kulutasin ma nädalas kaks kuni kolm tuhat dollarit. Suurema osa ajast olin ma relvastatud, kandes kaasa nuga või käsitulirelva, mõnikord ka mõlemat. Selline äärmine ettevaatlikkus ei olnud mõeldud mitte seadust esindavate ametnike pärast, vaid nende inimeste pärast, kellega ma äri ajasin. Tihti juhtus nii, et ma ei teadnud, kellega kohtun.

Päev pärast minu kahekümne viiendat sünnipäeva sündis minu elukaaslasel poeg. Me panime talle nimeks Eathen Charles Matthews. Kuid me ei saanudki teda haiglast koju tuua. Päeval, mil ta pidi koju saama, jäi ta viirushaigusesse ja suri. Ma tundsin, et Eatheni surm oli mingil kombel minu süü. Ma tundsin end süüdi ja masendus täitis kogu mu hinge.

Hakkasin manustama suurtes kogustes LSD-d – üheksa kuni üksteist annust korraga. Diilerite vana ütlus oli: “Võta seda ja sa näed Jumalat.” Ma otsisin vastuseid ja Jumal oli täpselt see, keda ma näha tahtsin.

Vähesed minu tutvusringkonnast teadsid, millistes kogustes ma narkootikume tarbin ja nad ei saanud aru, mis mind veel elus hoiab. Kui ma depressiooni küüsi sattusin, hoidsin ma end üha rohkem eemale neist, kes olid mulle kõige lähedasemad. Mul õnnestus säilitada hea väljanägemine, kuid enesevihkamine oli ajanud juured sügavale.

Ühel varahommikul ärkasin ma vihasena. Olin jõudnud murdumispunkti. Arvates, et olen hullumeelsuse äärel, vihkasin ma ennast sellepärast, et olin selliseks muutunud. Ma ei suutnud mõista, miks ma ei saa narkootikumidest loobuda.

Probleemid

Umbes kahe nädala pärast tuli minu ukse taha vanem abielupaar. Mehel oli väike pakike käes. Ta selgitas, et nad on sellest kirikust, kus mina ja mu naine hiljuti abiellusime ning et pakike oli kingitus koguduselt. Avasin karbi ja leidsin Piibli. Olin üllatunud, kuid alustasin veel samal päeval Piibli lugemist.

Umbes samal ajal püüdis üks mees, nimega T.C., minuga kokkusaamist korraldada. Inimesed, kellega ma äri ajasin, olid väga lähedalt seotud. Me tundime üksteist hästi ning mul polnud kombeks võtta uusi kliente, aga T.C. ei andnud järele. Minu kontaktisikud arvasid, et ta on narkopolitsei salaagent ning kinnitasid mulle, et peaks saatma kaks meie meest teda kõrvaldama. Ent mina ei tahtnud, et keegi viga saaks. Pakkusin, et kohtun T.C.-ga kui kliendiga. Kui meie kahtlused tõeks osutuvad, võtan ma vastutuse enda peale.

T.C. püüdis mind veenda, et ta on mootorrattur. Ainus asi, milles ta mind veenda suutis, oli see, et ta mängis mootorratturi osa. Pärast tehingut T.C.-ga küsisin ma endalt: “Miks ma enda pea selle mehe pärast ohtu sean?” Ma teadsin, et temast tuleb ainult probleeme, kuid miski hoidis mind temaga tegelemas. Võib-olla oli see minu alateadvus, mis otsis väljapääsu praegusest elust.

Ühel oktoobrikuu hommikul ärkasin valju koputamise peale. Tulin aeglaselt üles, võttes padja alt 45 mm püstoli. Läksin elutuppa ja seisatasin hetkeks ukse ees. Siis ma pöördusin ja panin püstoli diivanile.

Kui ukse avasin, tervitasid mind kaks ülikonnas meest, mõlemal oli parem käsi mantli all peidus. Mõne hetke jooksul vahetasid kaks meest pilke ja nad osutasid revolvritele mantli all.

Hääl mu peas ütles: "Ütle, et nad tuleksid lähemale ja tulistaksid." Kui selle asemel palusin neilt dokumente. Minust paremal seisev mees tõmbas ametimärgi välja ja ma nägin selgesti, et ta oli politseist. Andsin vastupanuta alla.

Aeg mõelda

Kui mu naine mulle vanglasse külla tuli, küsis ta, kas ma sooviksin oma Piiblit. "Ei!" hüüatasin ma. Olin otsustanud, et ei taha Jumalaga enam mingit tegemist teha. Kuid sellest polnud pääsu.

Ühel kaasvangidest oli kaks Piiblit ja ta nõudis, et ma ühe võtaksin. Jätkasin lugemist sealt, kus mul enne vahistamist pooleli jäi, kirjast filiplastele. Üks pastor hakkas minu juures käima ja minuga koos Piiblit uurima. Saanud teada, et see pastor oli ka kunagi trellide taga istunud, pidasin ma temast veel rohkem lugu. Ta julgustas mind tegema otsust Kristuse poolt.

Niisiis ühel õhtul väikeses kongis, palusin ma mulle Piibli andnud meest minuga palvetada. Ma põlvitasin ja andsin oma südame Jeesusele Kristusele. Kuigi pealtnäha ei toimunud midagi erilist, hakkas toimuma drastiline muutus. Tungiv vajadus narkootikumide järele, mis oli mind saatnud viimased üheksa aastat, kadus.

Ühe mu lähedase sõbra ema, seitsmenda päeva adventist proua Combs, hakkas mind külastama. Ta tõi mulle Piibli õppevihikuid ja teisi raamatuid. Ma olin kuus kuud maakonna kinnipidamisasutuses, enne kui mulle suurel reedel narkootikumide kaubitsemise eest nelja kuni kahekümne aasta pikkune karistus määrati.

Pastor ja proua Combs olid minuga pidevalt ühenduses, kirjutades kirju ning muretsedes mulle raamatuid ja muud kirjandust. Ma otsustasin saada ristitud nii pea kui võimalik, kuid oli raske otsustada, millisesse kogudusse. Tuli välja, et on väga palju erinevaid usulahke, kes kõik nimetavad end Kristuse järgijateks. Olin segaduses koguduste paljususe pärast.

Uus elu Kristuses

Läks mööda mitu aastat ning armuandmise nõukogu otsustas mulle armu anda. Varsti sain vanglast välja ning peagi käisin jumalateenistustel koos proua Combsiga, naisega, kes oli mulle peaaegu ema eest. Ma olin mitme ristimise tunnistajaks ning uurisin tähelepanelikult Piiblit. Lõpuks otsustasin ma ühineda Seitsmenda Päeva Adventkogudusega. Ma ei olnud enam segaduses erinevate usulahkude pärast, sest mõistsin, et olen kõigepealt kristlane ja alles siis adventist. Teisiti öelduna, ma olen Kristuse oma ja sellest tuleneb kõik muu.

Kui ma olin kord juba otsustanud, ei raisanud ma enam aega, vaid soovisin saada ristitud. Ma olin vastu astunud oma suurimale hirmule – surra ebatäielikku elu elades. Ma olin käinud väga pimedas, paljude kurvide ja pöörangutega käigus, enne kui jõudsin valguse juurde. Aga ma tean, et ka pimeduses oli tegelikult valgus kogu aeg kohal, et mind juhtida ja juhatada.

Michael Matthews kirjutab Ameliast, Ohio osariigist.

25. juuni 2005

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Ettevalmistused: Tehke selline lindistus, kus keegi keerab raadiot. Peatuge mõni sekund uudistel, muusikal, reklaamil ja üleüldisel raadiomüral. Laske mõni klipp telefilmist jne. Klipid peavad olema piisavalt pikad, et inimesed saaksid aru, mida nad kuulavad (reklaami, uudiseid jne.), kuid samas piisavalt lühikesed, et kuulajate tähelepanu lindistusel hoida.

Tehke teine lindistus, kus lasete minuti või paar tuntud adventraadio- või televisioonisaadet, näiteks "Usk tänaseks päevaks", "Tõestus", "Prohvetikuulutuse hääl" või "Kirjutatud on".

Tehke kolmas lühike lindistus kristliku muusikaga ja meeldiva häälega, mis ütleb: "Siin Seitsmenda Päeva Adventistide raadio, mis täidab teie päev taevaliku muusikaga ja ülendavate saadetega, mis tõmbavad teid Jumalale lähemale." Mahe kristlik muusika mängib edasi, kuni vaibub.

Püüdke leida shofar (jäärasarv, mida juurid kasutavad jumalateenistustele kutsumiseks) või paluge kohalikust juudi sünagoogist luba lindistada shofari puhumist. Kolmandat lindistust mängige kolmanda suure projekti tutvustamiseks. Kui võimalik, laenake juudi palvesall ja juudi mütsike (yarmulke). Neid võiks kanda üks mees, kes sümboliseeriks juudi preesterlust. Kui teil on võimalik hankida shofar, paluge seda puhuval mehel kanda juutide aksessuaare. Kui shofarit pole võimalik saada, keerake paberist rull kokku ja tehke lindistuse ajal, nagu mängiksite.

Osatäitjad: Jutustaja, mees ja naine, kes televiisorit vaatavad, ja raadiot kuulav noor.

Tegevuspaik: Mängige esimest lindistust, samal ajal istub puldiga mees televiisori taga. Teises stseenis kõnnib üks noor inimene kaasaskantava raadioga, peatudes mitu korda jaama vahetamiseks. [Märkus: raadio(lindistus) peaks mängima piisavalt valjult, et vaatajal oleks selge, mida laval tehakse.]

Naine: Kallis, kas täna tuleb televiisorist mida head?

Mees: Ei. Samad vanad asjad – mõrvad, poliitika, ilmateade, siis telemängud ja mõrvafilmid... mõnikord imestan ma isegi, et üldse vaevun seda kõike vaatama. [Ohked.]

Naine: Mary rääkis mulle kanalist, mida tema vaatab ja mis talle tõeliselt meeldib. See on kristlik kanal ning seal ei ole vägivalda, uudiseid ega ilmateadet, ainult head kristlikud saated. Ma arvan, et seda teevad seitsmenda päeva adventistid. Oota hetk! Ma ju kirjutasin kanali numbri üles [võtab oma käekotist paberitüki]. Siin see ongi. Proovi seda.

[Mees vahetab kanalit ja istub, et kuulata teist lindistust. Ta naeratab saadet vaadates rahulolevalt. Naine istub mehe kõrvale ja vaatab, kuni saate hääled/muusika aegamööda vaibuvad.]

Jutustaja: New Yorgist ja teistes Põhja-Ameerika rahvarohketes piirkondades on inimestel vaadata sadu telekanaleid. Kuid ainult vähesed pakuvad päeva jooksul elu muutvaid, Kristust austavaid saateid.

New Yorgi Adventkogudusel on väike telejaam, mis katab vaid mõne osa linnast. Kui oleks suurem võimsus ja parem stuudio, võiks vaatajaskond küündida miljoniteni. Mõelge neile võimalustele! Inimestel oleks alternatiiv meeli nüristavale vägivaldale, lõpututele spordisündmustele ja mõttetutele komöödiatele. Nad võiksid kristlikus saates kuulda, kuidas jutlustatakse ja arutatakse Jeesevangeeliumist ning elatakse kristlikku elu.

Saadet vaatavatele inimestele saaks Seitsmenda Päeva Adventistide nimi tuttavaks ning kui kuulatakse evangeelsetest koosolekutest või muudest üritustest, teavad nad, kes on

selle taga. Tihti on päeva jooksul võimalus kontakteeruda erinevate meediakeskustega, et nähtud saadete kohta oma arvamus öelda. See on võimalus jõuda miljonite New Yorgis elavate ja töötavate inimesteni. Meil tuleb võimalus ära kasutada. Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab jõuda New Yorgi elanikeni meediaevangelismi kaudu.

[Mees ja naine võivad lavalt vaikselt lahkuda või jääda uue stseeni ajaks liikumatuks. Esile astub noor inimene kaasaskantava raadioga. Ta teeb, nagu vahetaks jaama, kuulab hetkeks, siis keerab edasi. Tema näoilme näitab rahulolematust raadiost kuuldu suhtes; keha keelest on näha, kui ta kuuleb muusikat. Ta keerab veel edasi ja jääb kuulama, siis noogutab naeratades.]

Noor: Ah, viimaks ometi muusika. Hmmm, huvitav, mis jaam see on. Ma ei mäleta, et oleksin seda varem kuulnud. *[Vaatab raadioskaalat, samal ajal mängitakse lindiit adventjaama tunnust.]*

Adventist? Kes on seitsmenda päeva adventistid? Ma ei ole neist midagi kuulnud. Olgu pealegi, muusika on ju hea. Ma pean jaama asukoha meelde jätma, et võiksin seda töö ajal kuulata. *[Ikka veel raadiot kuulates läheb ta lavalt ära või astub tagasi ja seisab vaikselt paigal.]*

Jutustaja: 1950-ndatel, televisiooni võidukäigu ajal, ennustasid paljud, et peagi ei ole raadio enam kasutusel. Kuid raadio pole kunagi kaotanud oma mõju ega võimu. Tegelikult kuulab praegu raadiot palju rohkem inimesi kui varem. Miljonid leiavad, et raadio on hea kaaslane töөлööidul, kooli minekul, töö ja mängu ajal.

Adventkogudusel on Põhja-Ameerikas mitu raadiojaama, millest mõned on seotud meie kolledžite ja ülikoolidega. Teised on ainult kohalikud erajaamad. Kuid kõik nad püüavad esitada Jeesust ja tõmmata inimesi Päästja juurde.

Kahes Põhja-Ameerika piirkonnas, Põhja-Minnesotas ja suurlinnade regioonis Oregoni osariigis Portlandis soovivad raadiojaamad saada piisavalt võimsaks, et jõuda miljoni kuulajani. Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab teha need plaanid tõeks, nii et veel tuhanded võiksid kuulda sõnumit Jeesuse tagasitulekust.

[Yarmulket ja palvesalli kandev mees tuleb lavale, pöördub küljega vaatajate poole ja puhub shofari.]

Juudi mees: “Kuule, Iisrael! Jehoova, meie Jumal Jehoova, on ainus! (5.Moos.6:4).

Meie juudid usume ikka veel, et me oleme Jumala poolt valitud rahvas. Mõned meist ootavad ikka veel Messia tulekut. Paljud meist otsivad Pühakirjast Tema tuleku märke.

Teie adventistid teate, et Messias on tulnud. Te teate, et Jeesus suri sinu ja minu eest. Kuid on raske juudile öelda, et Jeesus ongi Messias, eriti kui teie jumalateenistused on nii erinevad meie traditsioonilistest jumalateenistustest.

[Naeratades] Aga ma kuulsin, et nüüd on paaris Põhja-Ameerika linnas mõned juudi adventistide jumalateenistuste keskused. Need püüavad jõuda minu rahvani, juutideni. Neil on jumalateenistuste koht juudi moodi, mitte traditsioonilisel kristlikul viisil. See on palju mugavam, palju parem meie - juutide, jaoks.

Hiljuti ma nägin, et Florida osariigis on uus keskus, mis on pühendunud Jeesusest rääkimisele. See on hea. Keskuses koolitatakse inimesi, kuidas rääkida juutidega, kuidas suhelda juutidega, kuidas juutidele tunnistada.

Ühel päeval kuuleb minu rahvas, et Messia on tulnud. Palun kiirustage, tehke valmis juudikeskus Floridas, et minu rahvas kuuleks Messia tulekust enne kui on hilja.

Jutustaja: Kristuse evangeelium tuleb viia juutideni, sest ka nemad on osa “kõigist rahvaist ja suguharudest ja keeltest”, kes peavad kuulma kuulutust enne, kui Jeesus saab tagasi tulla.

Meil on täna palju teha, et aidata jõuda Põhja-Ameerika 300 miljoni elanikuni kuulutusega, et Jeesus armastab neid, tahab neid tulles enda juurde viia ning et Jeesus tuleb peagi.

Mida teete teie, et aidata täna, et aidata levitada evangeeliumi Põhja-Ameerikas?

Teadmiseks annetajatele

Kuidas mõõta misjoniprojekti tulemusi või kulutatud raha väärtust? Kui nende rahadega ehitatakse kooli ühiselamu noores riigis, siis võib ehk tulemusi mõõta õpilaste arvuga, kes tulevad kooli, elavad ühiselamus ja loodetavasti saavad mõjutust, et võtta Kristus oma Issandana vastu. Kui nende rahadega ehitatakse haigla arengumaale, võib tulemusi mõõta patsientide arvuga, kes tuleb ravile, päästetud elude arvuga, terveks ravitud inimeste arvuga. Aga kuidas mõõta evangeeliumitöö tulemusi?

Kolm aastat tagasi alustati kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste abil Põhja-Ameerikas uue evangeelse programmiga "Tõestus" (*"The Evidence"*). See oli mõeldud ilmalikule vaatajaskonnale, et tõstatada inimeste meeltes küsimusi Jumala olemasolu ja Tema eesmärgi kohta nende elus.

See programm alustas 2001. aasta septembris, kui oli Põhja-Ameerika ajaloos raske aeg. Selle kanali ilmumine telekavadesse jäi Washingtoni ja New Yorgi terrorirünnakute varju. Inimlikult võttes ei oleks pidanud see programm kusagile jõudma. Kuid kanal on olnud paljudele Jumalast saadetuks raskete nädalate ja kuude jooksul, sest programmi tootjad esitasid samu küsimusi, mida inimesedki. Ja vaatajad reageerisid kirja ja e-posti teel ning programmi veebilehe kaudu.

2004. aasta aprillis valiti programm suurima vaimuliku ringhäälinguvõrgu koosseisu, millel on levi kogu maailmas. Ning reaktsioon oli kohene. Meilid ja kirjad tulvasid kontoris. Viis kuud hiljem palus jaam Dwight Nelsonil, programmi juhatajal, teha kahetunnine erisaade kõige parema vaadatavusega ajal. Jaam lubas saadet oma ülemaailmse võrgu kaudu vähemalt kaks korda üle kanda.

Pärast saate eetrisolemist sai veebileht kolm korda rohkem reageeringuid kui tavaliselt. Sajad inimesed soovisid saates pakutud raamatut.

Järgnevalt näited mõnest meilist:

"Ma sõitsin ühel päeval kirikust koju... olin kurb, sest Jumalat oli kujutatud meelevaldse, andestamatu, kättemaksuhimulise, karmi ja rangena... Ma tahtsin väga kuulda kelleltki tõe Taevase Isa kohta! Siis juhtusin ma nägema saadet "Tõestus". Dwight Nelson rääkis Jumalast ja Jumala tõelisest iseloomust... Täna südame põhjast tõe rääkimisest Jumala ja Tema iseloomu kohta."

"Täiesti juhuslikult panin ma teleri sellele (suurimale vaimulikule telekanalile) ja vaatasin hommikust saadet. See oli imeline. Ma rääkisin sellest sõpradele ning soovitasin neil vaadata kahetunnist erisaadet. Oli värskendav kuulda evangeeliumist ja Jumala imelisest armastusest, esitatuna selliste tarkade ja teaduslike väljenditega. Saade on tõeliselt hea."

"Hiljuti juhtusin teie saadet vaatama... Imetore! Milline värskel, huvitav ja mõtlemapanev moodus inimestele tunnistada. Mulle meeldis, et intervjuud on täiesti erinevatest eluvaldkondadest... isegi eriti andekate näitlejatega... sellest, kuidas nende usk ja töö omavahel seotud on. Teie saatel on eriline mõju ja mina olen nüüd kindel vaataja."

Telejaam oli saate vastukajadest nii liigutatud, et nad otsustasid kutsuda sama meeskonna tegema veel üht kahetunnist erisaadet, seekord tervisest. Programmi näidatakse kogu maailmas.

Saate "Tõestus" tootjad Põhja-Ameerika Divisjonist ja need, kes on selle kaudu õnnistusi saanud, ütlevad teile südamest aitäh.

Donna Webb
Avalike suhte juht
Faith for Today

